

Lord
genaamd
De groote

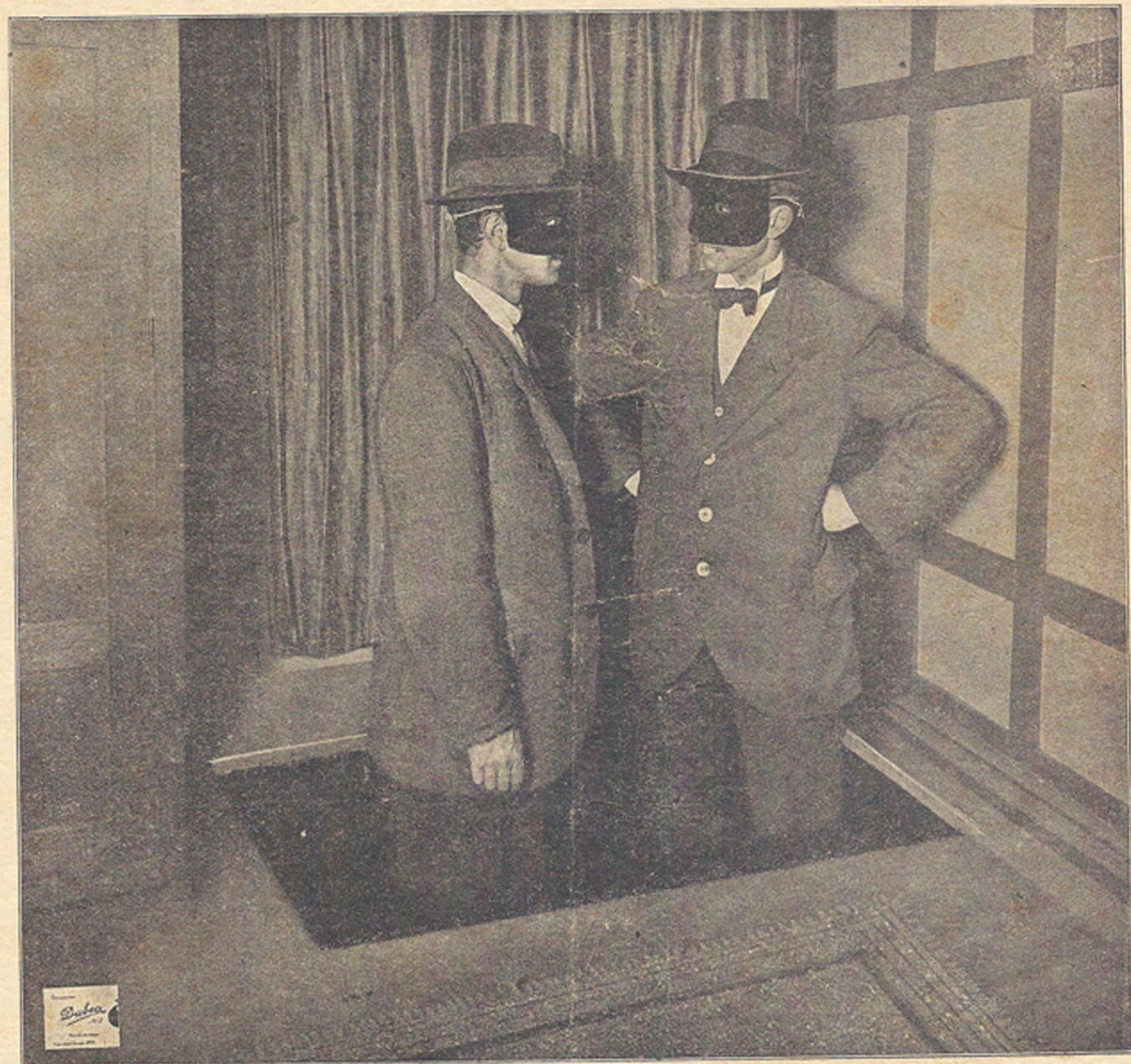

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 363

Om het leven eener vrouw.

25 CENTS

Dunlop
LONDON

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

OM HET LEVEN EENER VROUW.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Cartar, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

De man in de kast.

In de 17th Street in New-York, niet ver van de 5th Avenue, staat een fraai huis, ofschoon het niet zeer groot is, hetwelk langen tijd bewoond werd door Stephen Felton.

Hij was een zeer rijk man en hij liet zijn weduwe een kapitaal na, waarvan de rente ruimschoots voldoende was om haar een weelderig leven te laten leiden.

Want Felton was reeds op vrij jeugdigen leeftijd overleden en zijn weduwe was nog zeer jong.

Zij was daarenboven bijzonder schoon en had vele vrienden onder de hoogste kringen der wereldstad.

Zij was er bekend om hare exentriciteit en haar grilligheid.

Nu en dan verdween zij eensklaps, zonder aan iemand mede te delen, waarheen zij zich begeven had en niemand wist dan ook waar zij vertoefde, tot zij plotseling weer kwam opduiken en het weelderige leven van vroeger hervatte.

Een paar heeren, die zich zeer laat in den nacht eens in een van de somberste straten van de haven-

wijk hadden gewaagd, verklaarden naderhand pertinent, dat zij daar Helen Felton gezien hadde, gekleed als man, met een jockeypet met breede klep en in gezelschap van twee kerels van zeer verdacht allooi, maar dit had nooit iemand willen gelooven, ofschoon de twee heeren op hun stuk bleven staan en iedereen had op de club, waar zij het verhaal deden, lachend verklaard, dat zij waarschijnlijk al te diep in het glaasje hadden gekeken.

Zeker, de jonge, schoone weduwe was exentriek, maar dat zij de zucht tot het avontuurlijke zoover zou drijven, dat kon toch onmogelijk worden aangenomen!

Uit den loop van ons verhaal zal wel blijken, welke partij het bij het rechte einde had. . . .

Het was omstreeks elf uur in den avond en het geheele huis scheen in duisternis gedompeld te zijn, met uitzondering van een flauw schijnsel in de vestibule, afkomstig van een electrisch gloeilampje, dat in een grootere lamp van gebrand glas zijn licht verspreidde.

De vrouw des huizes was blijkbaar niet thuis of had zich misschien reeds ter ruste begeven, want niets liet zich hooren in het groote huis.

Ook de bedienden schenen afwezig te zijn, of wel, zij sliepen.

Maar om kwart over elven liet zich ergens in het huis een eigenaardig gerucht hooren.

Het was als een luid gestommel, hetwelk uit een der kamers weerklonk op de eerste verdieping gelegen.

En wie zich in de kamer bevonden had, zou dadelijk de opmerking hebben gemaakt, dat het zonderlinge gestommel moest komen uit een kast in den hoek van het vertrek, waarvan de deur gesloten was.

Het gerucht werd steeds luider en er viel niet aan te twijfelen; daarbinnen moest zich iemand bevinden, die uit alle macht met beide voeten tegen de deur trapte.

Nu en dan werden er zelfs luide kreten vernomen, maar die bleven spoedig achterwege, het wezen daar achter de deur scheen wel te begrijpen, dat er niemand was, die hem of haar ter hulp kon snellen.

En zoo werd het gestommel, het getrap tegen de deur steed luider, het houtwerk van de deur begon te kraken, het dunne, onderste paneel begon te splinteren, en eensklaps kwam er een voet en een stuk van een witgekousd been door een klein gat steken, hetwelk de man daar binnen in het paneel had weten te trappen.

Want dat het een man was, bleek aanstonds uit de grootte van den lakneus, die zich aan den voet bevond.

De kous was een weinig bebloed, blijkbaar had de man zich verwond bij de pogingen om met zijn dun gezoolde schoenen het houtwerk van de deur te vernielen.

De voet werd voorzichtig door de nauwe opening terug getrokken, en daarop begon het gestamp en het gebeuk opnieuw, totdat het geheele onderste paneel krakend uiteen barstte en een opening vrij liet, groot genoeg om een mensch door te laten.

Daar verscheen opnieuw een voet, vervolgens een tweede, daarop een paar beenen, gestoken in witzijden kousen en een zwart satijnen broek en tenslotte het geheele lichaam van een man, den kamerbediende.

Onder gewone omstandigheden vertoonde het

gelaat van dezen man waarschijnlijk een tamelijk onnoozele uitdrukking, want het had lichtblauwe, kleine oogen, bijna niet zichtbare wenkbrauwen, die hoog op het voorhoofd waren, een stompen neus en sterk vooruitspringende lippen, maar op dit oogenblik vertoonde het gelaat een uitdrukking van wraakzucht en woede en de kleine oogjes schitterden boosaardig.

Terzijde van het voorhoofd bevond zich een donkere plek, met geronnen bloed bedekt, daar was de man met een voorwerp blijkbaar hevig geraakt.

Om zijn hals hing een doek, die achter in zijn nek was vastgeknoopt en dien hij blijkbaar zooeven van zijn mond had weten te verwijderen, ofschoon zijn armen met een riem achter op zijn rug waren bevestigd.

Aan één van zijn voeten bungelde nog een stuk touw, waarvan de uiteinden gerafeld waren, en welke hij daar binnen in de kast waarschijnlijk met onuitputtelijk geduld aan één der scharnieren had weten stuk te rijten.

De man bleef een oogenblik stil in het midden van het vertrek staan, luisterde ingespannen, begon opnieuw te schreeuwen, zweeg weder om te luisteren, en liet zich toen op een stoel neervallen.

Toen mompelde hij halffluid:

„Dat karonje! Die helleveeg! Maar laat zij zich voor ons in acht nemen! Haar lot is bezegeld, wanneer de Moloch weet, wat zij gedaan heeft! Ik moet dadelijk het hoofdkwartier van de Bende waarschuwen! Maar hoe bevrijd ik mij van dien vervloekten riem?”

Hij poogde den riem langs de leuning van zijn stoel van zijn armen te schuiven, maar hij was te stijf aangetrokken.

Daarop liet hij zijn blikken door het vertrek rondwalen, tot dat die bleven rusten op een mes, hetwelk op een zilveren schaal lag, met gebak gevuld.

Hij trad er op toe, wist het mes in zijn handen te grijpen en klemde het lemmet stevig vast tusschen de reet van de kamerdeur, zoodat de snede naar boven wees.

Vervolgens wendde hij den rug naar de deur, zocht op den tast de plaats van het mes en na verloop van tien minuten had hij den sterken riem weten door te snijden.

Hij boog en strekte eenige malen zijn verstijfde armen om den bloedsomloop te versterken, terwijl

hij steeds woedende uitroepen bleef slaken en zich tenslotte weder in den stoel liet neervallen.

„Waar zou zij zijn?” mompelde hij. „Zij heeft mij met haar revolver neer geslagen, natuurlijk om dien vervloekten Raffles uit de handen van mijn vrienden te gaan redden, maar waar kan zij nu zijn? Is het haar gelukt? Ik moet zekerheid hebben!”

Hij stond op, snelde de kamer uit, ijlde de trap af en trad op de telefoon toe.

Hij belde verscheidene nummers op, zeker van menschen, die niet thuis waren, daar men hem niet antwoordde, maar eindelijk scheen hij toch aansluiting te hebben gekregen.

En zie hier, wat hij met schorre stem en telkens even ophoudend, in het toespel sprak:

„Met mijnheer Cressy? Met hem zelf? Geef het woord! Zoo is het goed! Gij spreekt met Grocer! Ik moet u iets zeer ernstigs mededeelen! Het is u natuurlijk bekend, welke plannen wij koesteren om Raffles te vangen, die thans hier is door middel van Helen Felton! Zij zou den helper van den Grooten Onbekende het hoofd op hol brengen en hem overhalen de geheimen van zijn vriend te verraden. En weet gij wat er geschied is? Niet de helper, maar John Raffles zelf is hier durven te verschijnen, in het huis van Helen!”

Grocer wachtte even om adem te halen en, zijn voorhoofd af te wisschen en vervolgde toen:

„Ik weet niet wat er juist gebeurd is tusschen die twee, maar hij wist haar machteloos te maken en op een stoel vast te binden en hij was voornemens haar huis te plunderen! Juist op het nippertje kwamen wij binnen, gewapend en wel en Raffles gaf zich over, want hij zag wel in, dat hij tegen ons vijven niets vermocht!”

Weer wachtte Grocer even, zoozeer had de woede hem overstelpt, en toen hij weer wat bedaard was ging hij voort:

„Dr. Fox, de meester, was bij ons, vier onzer voerden Raffles weg, nadat hij zelf Helen weder van haar boeien had moeten bevrijden, daar geen onzer daartoe in staat was, en ik, haar zoogenaamde bediende, bleef alleen achter! En weet gij wat zij deed! Zij ontrukte mij mijn revolver, sloeg er mij mede op het hoofd, zoodat ik bewusteloos neerstortte en toen ik weder tot mij zelf kwam, bevond ik, dat dat duivelsche wijf mij gebonden had, gekneveld en in een kast gesloten!”

Hier scheen Grocer even te luisteren naar een serie uitgezochte vloeken, die aan het andere einde van de lijn in de telefoon werden geschreeuwd en hij besloot:

„Met inspanning van al mijn krachten heb ik mij weten te bevrijden. Ik gevoel mij nog zeer duizelig van den slag en van het bloedverlies. Waar zij nu is? Dat mag de duivel weten! Maar ik denk wel, dat ik het weet, zij moet door Raffles behekst zijn, ik zou er een eed op durven doen, dat het karonje verliefd op hem is geworden, dat zij berouw heeft gekregen, haha! en dat zij mij heeft willen beletten haar plannen te dwarsboomen, toen zij het plan opvatte, Raffles te gaan bevrijden en hem te ontrekken aan de gerechte straf, die Dr. Fox, zijn doodsvijand, hem wilde doen ondergaan.”

Weer moest Grocer even wachten, totdat de man aan het andere eind van de lijn was uitgevloekt en geen adem meer had en zijn laatste woorden waren:

„Ik zal niet hier blijven om haar op te wachten, het is trouwens de vraag of zij wel terugkeert van nacht! Zij zal wel begrijpen wat haar boven het hoofd hangt, nu zij onze zaak verraden heeft! Ik zelf wil mij echter dadelijk naar Dr. Fox begeven om rapport uit te brengen. Hij moet den Moloch waarschuwen, en er moet over beraadslaagd worden, wat wij met Helen Felton, het verraderlijke lid van de bende van het Kwaade Oog, zullen doen!”

Grocer hing het toestel weder op en bleef eenige oogenblikken grimmig voor zich uit staren.

Toen snelde hij de trappen weder op, begaf zich naar zijn kamertje op de derde verdieping gelegen en verwisselde daar snel zijn gehavend bediendelivrei voor een gewoon colbertcostuum.

Hij waschte met frisch water de wonde schoon op zijn voorhoofd, plakte er voorloopig een groote pleister op, drukte daar over heen een slappen hoed met breeden rand en daarop ging hij weder naar beneden, doofde het licht in de vestibule en verliet het huis.

Op straat gekomen, riep hij een huurauto aan en gaf den chauffeur last hem naar de 43rd Street te rijden.

Daar gekomen stapte hij uit, betaalde den chauffeur en ging te voet verder om tien minuten later aan te bellen aan de deur van een fraai huis, dat aan alle kanten door een tuin omgeven was.

Het was het huis van Cressy, een rijk bankier.

Maar welke New-Yorker zou ook maar één oogeblik hebben durven denken, dat deze Cressy behoorde tot de gevaarlijke, niets ontziende Bende van Het Kwade Oog, die in den laatsten tijd het hoofd weder had opgestoken en angst en schrik had weten te verspreiden, juist zooals het een jaar geleden het geval was, tot op het tijdstip, waarop een geheimzinnig vreemdeling ten tooneele was verschenen, die aan de regeering van den Moloch, den Chef van de vreeselijke Bende, na fellen strijd een einde had weten te maken.

Die man was John Raffles geweest, de langgezochte Gentleman-Inbreker, de Grootte Onbekende, die te Londen bij de politie al bijzonder slecht stond aangeschreven, maar die had samengewerkt met de detectives en de politiemacht van New-York in den strijd tegen het Kwade Oog.

Reeds meenden de inwoners van New-York, dat zij het hoofd weder gerust konden neervlijen, toen zich eensklaps de nieuwe verschijnselen voordeden, die er maar al te duidelijk op wezen, dat de bende opnieuw georganiseerd was, al was het dan misschien minder krachtig dan een jaar geleden, toen er een man aan het hoofd stond, die een buitengewone sluwheid paarde aan een ongewone stoutmoedigheid en die zijn leven had geëindigd in den „electrischen stoel”.

Ook thans weder waren verscheidene rijke New Yorkers, die tot dusverre te goeder naam en faam bekend stonden, als leden van de bende gebrandmerkt en wederom was het John Raffles geweest, de geheimzinnige Engelschman, die hunne wandaden aan het licht had gebracht.

Ook Cressy behoorde tot hen, maar tot dusverre had hij zich weten te vrijwaren voor een arrestatie

en ook Raffles wist nog niet, dat deze bankier lid van de Bende was.

Grocer behoefde slechts even te wachten, totdat hem de deur geopend werd door een bediende, wien hij den eersten den besten naam opgaf, die hem wilde invallen en hem zeide, dat hij zijn meester over een zeer dringende zaak moest spreken.

De bediende keek wel wat verwonderd, maar hij liet den bezoeker toch in de ontvangkamer en een oogenblik later trad Cressy binnen, een man van omstreeks vijftig jaar, reeds grijzend, met een gelaat, dat slechts nu en dan door lichte zenuwvingingen den boosaardigen aard van den man verried, dan werden de oogen tot kleine spleetjes getrokken, de mondhoeken gingen omlaag, en zijn tanden werden even zichtbaar tusschen de dunne lippen.

Maar overigens maakte zijn gezicht een niet onaangenaamen indruk, hij had zelfs iets aartsvaderlijks over zich en daaraan had hij het voornamelijk te danken, dat hij zijn dubbele rol tot dusverre zonder gevaar voor ontdekking had kunnen spelen.

Cressy sloot voorzichtig de deur, trok er een gordijn voor, van dik fluweel vervaardigd, zoodat er geen vrees behoefde te bestaan, dat men in de gang het gesprek zou kunnen hooren en trad toen haastig op Grocer toe.

Wie hem niet kende, zou op dat oogenblik verbaasd hebben gestaan over de verandering, die er met zijn trekken had plaats gegrepen.

Zij drukten wreedheid en woedende wraakzucht uit, toen hij op heeschen toon fluisterde:

„Als het waar is, wat je denkt, Grocer, als zij dit gedaan heeft, dan moet zij sterven! De wet van het Kwade Oog kent geen genade voor de verraders!”

Onbekend maakt onbemind
Vraag dus sigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

De bloedraad.

Een oogenblik bleven de beide mannen zwijgend tegenover elkander staan.

Toen liet Cressy zich op een stoel neder vallen en gromde hoofdschuddend:

„Die satansche vrouwen! Tenslotte sturen zij al onze plannen in de war! Wie had er nu op kunnen rekenen, dat zij, Helen Felton, die vrouw met een steen in plaats van een hart in de borst, gevoelig zou zijn voor het uiterlijk van dien Raffles! Het is mij, alsof ik droom! Ik geloofde stellig, en Dr. Fox, de chef van het genootschap van den Gouden Sleutel, geloofde het ook, dat men het aan Helen Felton gerust zou kunnen overlaten, Apollo zelf in hare netten te vangen. Wij waren er vast van overtuigd dat geen enkele man er zich op zou kunnen beroemen, heur hart ook maar een enkele maal een paar slagen sneller te doen kloppen! En nu dit!”

„Ik voor mij vind het niet zoo vreemd!” zeide Grocer op somberen toon. „Ik heb menigmaal gehoord, dat er van dien Raffles een bekoring uitgaat, waaraan het moeilijk is te weerstaan. Maar hoe het ook zij, zij zal moeten boeten!”

„Dat zal zij, Grocer! Ik heb reeds den Raad van Vijf bijeen geroepen, de Moloch zelf zal verschijnen!”

„Hij zelf?” herhaalde Grocer, met een toon van diepen eerbied in zijn stem.

„Ja, in persoon! Ik behoef je echter niet te zeggen, dat niemand onzer hem zal zien, hij zal gemaskeerd en volkomen onkenbaar zijn en hij komt langs den geheimen weg.”

„Maar Fox, hoe hebt gij Fox kunnen bereiken? Ik meende, dat hij bij u woonde, in dit huis!” ging Grocer voort.

„Dat doet hij ook, hij vertoeft hier, sedert het oogen-

blik, dat hij als stoker van een mailboot vermoord te New-York voet aan land zette. Maar hedenavond heeft hij mij verlaten met het bekende doel, hij wilde zich persoonlijk gaan overtuigen, zoo zeide hij mij, dat alles in het huis van Helen Felton goed van stapel liep.”

„En sindsdien is hij nog niet terug gekeerd?”

„Hoe kunt gij dat vragen, Grocer!” riep Cressy eenigszins ongeduldig uit. „Gij zeidet mij zoeven zelf door de telefoon, dat gij u van Raffles hadt meester gemaakt! Het spreekt van zelf, dat Fox hem zijn straf zal doen ondergaan, al waren er tien Helen Feltons, die wilden trachten het te beletten! Omtrent het lot van Raffles verkeer ik dan ook niet in het onzekere, zij hebben hem natuurlijk naar het huis gebracht buiten de stad gelegen, waar wij onze gijzelaars opsluiten, wier families ons een goeden losprijs moeten betalen en waar tevens sommige gevangenen, die het verdienen, ter dood worden gebracht. Ik ben er wel bijna zeker van, dat Raffles op dit oogenblik reeds niet meer tot de levenden behoort, wat zou een enkele vrouw tegen een man als Dr. Fox vermogen? Bij de minste poging om Raffles te bevrijden, zou hij haar immers zonder mededoogen neerschieten?”

Juist op dit oogenblik liet zich ergens in het vertrek een zacht ratelend geluid hooren, juist zooals een groote, ouderwetsche klok maakt, welke op het punt staat te gaan slaan.

Toen klonk er een heldere gongslag, maar zoo zacht, dat die buiten het vertrek zeker niet zou worden gehoord.

De beide mannen hieven plotseling het hoofd op en zagen elkander aan.

„Daar nadert iemand door de geheime gang.” zeide Cressy op gedempten toon.

Hij wenkte Grocer en de beide mannen stonden op, verlieten het vertrek en beklommen de trap, die met een dikken looper bedekt was.

Op de eerste verdieping traden zij een fraai gemeubeld vertrek binnen, dat als werkkamer was ingericht.

Cressy sloot weder zorgvuldig de deur, maakte licht, overtuigde zich, dat de gordijnen voor de ramen goed gesloten waren en drukte toen op een kleinen, bijna onzichtbaren knop, verborgen in het krulwerk van een grooten, in den wand bevestigden spiegel.

Er liet zich een zacht knarsend geluid hooren en toen verschoof een zware boekenkast, welke zeker geen tien mannen hadden kunnen vertillen, een zeer oud meubel uit den tijd van Koningin Anne, van haar plaats aan den muur en nam tevens een stuk van den vloer mede, bijna twee meter lang en ruim een halven meter breed.

Langzaam kwam een valluik naar boven schuiven, en op dat luik stond een man zonder hoed, met een bleek, vertrokken gelaat, een scheur in zijn jas, en zijn das los.

Hij kon tusschen de vijf en veertig en vijftig jaar zijn, maar zijn haar, sluik om zijn hoofd hangend, was nog zwart.

De oogen hadden een groenachtig grijzen glans, de wenkbrauwen waren dik en zwart en het geheele gelaat was dat van een satan, zooals men dien wel afgebeeld vindt op schilderijen van oude Fransche meesters als Watteau en Frangonard.

Cressy was terug geweken bij het zien van den man en stamelde:

„Dr. Fox, zijt gij het?”

„Ik ben het!” antwoordde de vreemde bezoeker op somberen toon, terwijl hij van het valluik stapte.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of de zware kast schoof weder op haar plaats, als door een onzichtbare reuzenvuist voortgeschoven.

„En... Raffles?” vroeg Cressy nauwelijks hoorbaar.

„Ontsnapt!” kwam het op sissenden toon over de dunne lippen van Dr. Fox, den aanvoerder van één der machtigste internationale misdadigersbenden, het Genootschap van den Gouden Sleutel, die naar New-York was gekomen, na uit de Londensche gevangenis te zijn ontsnapt, uitsluitend om Raffles,

zijn doodsvijand, dien hij te New-York wist, te gaan bestrijden.

„Dus toch!” riep Cressy, terwijl hij de vuisten balde.

Fox hief met een ruk het hoofd op en herhaalde terwijl hij Cressy een duisteren blik toewierp:

„Dus toch? Wat bedoelt gij daar mede? Wist gij dan iets van de pogingen van zijn makkers om hem te redden?”

„Zijn makkers?” riep Cressy op zijn beurt verwonderd uit. „Van zijn makkers weet ik niets! Ik spreek van Helen Felton.”

„Wat is er dan met haar?” vroeg Fox langzaam.

„Gij weet het dus niet?” schreeuwde Cressy. „Voor den duivel, die vrouw heeft zijn vrienden op zijn spoor gebracht, zij moet hun het huis hebben aangewezen, waar hij vertoefde, door haar toedoen is Raffles ontkomen!”

Fox was op dit oogenblik verschrikkelijk om aan te zien, het was of zijn haren van woede overeind kwamen, zijn groenachtige oogen fonkelden als die van een tijger, en hij drukte de nagels van de vingers zoo diep in de handpalmen, dat het bloed te voorschijn kwam.

Toen trad hij op Cressy toe, legde hem de hand zwaar op den schouder en vroeg met nadruk, terwijl hij hem strak aanzag:

„Ben je zeker van wat je daar zegt, Cressy?”

„Volkomen zeker! Vraag het aan Grocer.”

Fox wendde zich nu tot den gewaanden bediende, die bleek terzijde was getreden, verschrikt door het uiterlijk van Fox en deze begon aanstonds nogmaals het verhaal te doen, hetwelk hij reeds aan Cressy door de telefoon had medegedeeld.

Hij verklaarde hoe hij door Helen Felton, die door de bende was aangewezen, om den helper van Raffles in haar netten te lokken, onverhoeds met zijn eigen revolver was neergeslagen, en hoe hij weder tot bewustzijn kwam in een gesloten kast, waarvan hij de deur had moeten opentrappen nadat hij er met groote moeite in geslaagd was, zich van de touwen te ontdoen, die zijn beenen bijeen gebonden hielden.

Er was niemand meer in het huis aanwezig en er kon niet aan getwijfeld worden, of de jonge schoone vrouw had een lastigen getuige tijdelijk uit den weg willen ruimen, die haar wel eens had kunnen beletten, haar plannen ten uitvoer te brengen.

En wat die plannen waren, daaraan behoefde men niet meer te twifelen, nu Raffles op het laatste oogenblik ontsnapt was.

Dr. Fox had staande, met schuins naar den grond gebogen hoofd, toegeluisterd, zonder Grocer ook maar een enkele maal in de rede te vallen.

Hij stond daar zoo onbewegelijk, dat het scheen alsof alle leven uit hem geweken was, en alleen het flikkeren van zijn oogen verried wat er in hem omging.

Toen het bendelid zijn verhaal beëindigd had, ging Fox langzaam op een stoel toe, liet er zich op neder vallen, en zeide op gedempten toon:

„Ik moet wel beginnen te gelooven, dat die man een verdrag heeft gesloten met bovenaardsche machten! Driemaal! neen vaker, heb ik hem in deze handen gehad, in deze zelfde handen, en telkenmale is hij mij ontsnapt. Luister Cressy, dan zal ik je mede deelen, wat er geschied is.”

En Fox begon:

„Het is je bekend, dat wij ons van Raffles hadden meester gemaakt in het huis van Helen Felton, ons vroeger lid, de vrouw, die thans des doods schuldig is. Ik wantrouwde de geheele zaak, en ik wilde mij er persoonlijk van overtuigen, dat alles daarginds goed ging. Ik had slechts tersluiks eenige woorden met Helen willen wisselen, om uit haar eigen mond te vernemen, dat de helper van Raffles, dien zij in haar woning had weten te lokken, voor haar bekoorlijkheden was bezweken, en zijn vriend had verraden, en zoo mogelijk wilde ik dien man ook zien, zonder zelf gezien te worden.”

Fox hield even op, om zich met zijn beenige hand over het voorhoofd te strijken, en hernam toen op bitteren toon:

„Wij kwamen juist, toen Raffles zich bekend had gemaakt en haar op een stoel had vastgebonden, klaarblijkelijk met het doel om haar te berooven, de brandkast stond in het aangrenzend vertrek. Wij konden hem met zijn vijven overvallen en weerloos maken en vier onzer brachten hem ongezien naar de auto, terwijl Grocer achterbleef, steeds in zijn rol als bediende van Helen Felton. Wij echter begaven ons naar het huis, dat gij wel kent, en waar wij onder meer de doodstraf plegen te voltrekken aan onze vijanden. Ik had besloten Raffles langzaam te roosteren.

„Reeds brandde het houtvuur, reeds was hij

aan den paal vastgebonden en ik moet het bekennen, tot de laatste seconde bewaarde die man zijn ijzige geestkracht en zijn lippen plooiden zich slechts tot een hoonenden glimlach. Toen op het laatste oogenblik vloog achter ons de stalen deur met donderend geraas in stukken, verbrijzeld door een kleine handgranaat, en voor wij goed en wel wisten wat er geschiedde, kwamen twee helpers van Raffles binnenstormen. De drie anderen wilden zich verweren en losten hunne revolvers, zij werden allen neergelegd! Ik zelf kon vluchten, ik bereikte onze auto, ik slaagde er zelfs in alle banden te vernielen van het voertuig dat de helpers van Raffles naar het huis had gebracht, en ik wist te ontkomen. Gedurende den geheelen rit dacht ik er over na, hoe het mogelijk is geweest dat die beide mannen ons spoor hadden teruggevonden en nu pas begrijp ik het.”

Dr. Fox sloeg zich met de gebalde vuist tegen het voorhoofd, en een oogenblik scheen het, alsof hij van woede en drift zijn bezinning zou verliezen.

Maar met inspanning van al zijn krachten wist hij zich te beheerschen.

Hij sprong op en riep:

„Voor alles moet er over die vrouw gevonnist worden. De Raad van Vijf moet bijeengeroepen worden.”

„Dat is reeds geschied, meester, voor zoover ik de leden van den Raad van Vijf kon bereiken,” hernam Cressy. „Gij zelf zijt nu aanwezig, en ik, dat is twee, ik heb zoo even Dane en Gonzago kunnen telefoneeren, en de Moloch is gewaarschuwd op de gewone wijze! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat er hier in mijn huis een electrische draad uitmondt, welke hij zelf voor het grootste gedeelte heeft aangelegd, en die uitkomt op een plaats aan geen van ons bekend! Ik heb het gewone teeken gegeven, ik ontving antwoord, over eenige minuten reeds kan hij aanwezig zijn.”

Nog terwijl hij sprak, ging opnieuw de gong over, en weder moest Cressy het mechaniek in beweging brengen, waardoor de zware boekenkast terzijde schoof en het valluik zichtbaar werd.

Thans verschenen er twee mannen tegelijk in het vertrek, het waren Dane en Gonzago, twee leden van den Raad van Vijf ook wel bloedraad geheeten, die steeds bijeen werd geroepen in gevallen als deze.

Dane was een advocaat voor kwade zaken, die alles behalve goed stond aangeschreven, en Gonzago was een vroegere ingenieur, die een groot fortuin met spelen en slempen had opgemaakt, en nu bezig was met het fortuin, dat zijn vrouw hem had aangebracht.

Zij waren beiden deftig gekleed, en waarschijnlijk zouden slechts weinigen op het eerste gezicht vermoed hebben, dat zij stonden tegenover twee der invloedrijkste leden van de Bende van Het Kwade Oog, en tevens twee van de wreedste, stoutmoedigste en meest gewetenlooze.

Dane begroette eerst Dr. Fox, vervolgens Cressy, ten slotte Grocer, dien hij met eenige verwondering aankeek en riep toen uit:

„Dat valluik is toch een voortreffelijke uitvinding! De lift is geheel omgeven door vier muren, en iedereen moet dien uitbouw voor een schoorsteen aanzien. Men komt in een lange rechte gang, men volgt die over een afstand van twee meter en men komt uit in een kelder van een groot pakhuis in een geheel andere straat, ik moet zeggen dat het geniaal is gevonden en aangelegd door onzen vriend, den ingenieur en de politie is knap, als zij het geheim van deze lift ontdekt.”

„Wij hebben dergelijke dingen wel noodig, want anders zouden mijn bedienden argwaan kunnen krijgen, wanneer wij zoo lang achter elkander vergaderden!” hernam Cressy.

„Zou u zoo goed willen zijn, Cressy, om ons eens mede te deelen, waarom je ons op zoo'n bespottelijk uur bijeen hebt geroepen?” vroeg Gonzago met een tamelijk sterk Italiaansch accent.

„Heb slechts nog even geduld, mijn waarde, tot dat ook de Moloch verschenen is,” antwoordde Cressy, „anders moet ik de zaak tweemaal vertellen!”

Men behoefde niet lang meer te wachten, want ten derde male ging de gong, thans echter op een andere wijze, en dadelijk trokken de vier mannen zich zoo ver mogelijk van het luik terug, naar een hoek van het vertrek.

Weer ratelde de lift zachtjes, en daarop verscheen er een gestalte, volkomen onkenbaar gemaakt door een soort wijde domino van dofzwart laken, eindigend in een kap die over het hoofd was getrokken.

Van het geheele gelaat was volstrekt niets te zien, want het was verborgen door een soort van mom-

bakkes, waarin slechts twee gaten waren gemaakt voor de oogen, en zelfs deze gaten waren overspannen met zeer dun gaas, zoodat het onmogelijk viel zelfs de kleur van de oogen te onderscheiden, hoewel de man die daar was binnengetreden duidelijk alles kon waar nemen.

Hij stond met gekruiste armen op het platform, en trad, toen de lift stilhield, langzaam naar voren, terwijl hij de oogen gevestigd hield op de vier mannen in den helder verlichten hoek van het vertrek, waar zij zich hadden terug getrokken.

Zonder een woord te spreken schreed de man in de zwarte mantel naar een vrij groote tafel, waaraan hij geheel alleen zou zitten.

Want aan niemand, zelfs niet aan den hoogst geplaatsten luitenant was het vergund, den Moloch al te dicht te naderen.

Hij nam, steeds zonder een woord te zeggen, op den stoel plaats, die rechts bij de tafel stond aangeschoven, en nu pas gingen de vier mannen naar een tweede tafel, recht tegenover de eerste geplaatst, en gingen daaraan naast elkander zitten, met het gelaat naar de onbewegelijke zwarte gedaante.

Eenige oogenblikken bleef het doodstil in het vertrek.

En toen klonk de holle, diepe, klaarblijkelijk veranderde stem van den Moloch:

„Gij hebt mij gewaarschuwd, Cressy. Er is dus iets ernstigs gaande. Zet het uiteen.”

Dadelijk verrees Cressy van zijn stoel, en begon met korte, duidelijke zinnen de geheele zaak nogmaals te verhalen.

Het duurde ongeveer een kwartier en al dien tijd had de Moloch zich niet meer verroerd, dan een steenen beeld zou hebben gedaan.

Dr. Fox trachtte vruchteloos een blik op te vangen van de oogen, die door het dunne gaas beschermd waren.

Hij wilde het zich zelf wel bekennen, hij was zeer nieuwsgierig, en hij zou duizenden gegeven hebben, als hij geweten had, wie die man achter de tafel was, die aan het hoofd stond van een vreeselijke, meedoogenlooze organisatie, werkende met de machtigste middelen, welke men zich kan voorstellen en die te beschikken had over dood en leven van alle leden, die hem gehoorzaamheid verschuldigd waren.

De man was blijkbaar rijzig, ten minste naar zijn gestalte te oordeelen.

Maar dat was dan ook alles wat Dr. Fox met alle zekerheid kon vaststellen.

Voor het overige kon hij slechts in het duister tasten, want de lange mantel, die hem tot op de voeten neerhing, verborg zorgvuldig iedere lichaamslijn, en even zoo was de vorm van het hoofd onmogelijk te herkennen.

En met eenige spijtigheid moest Dr. Fox het toegeven, het geheim van dezen chef was wel goed bewaard.

Beter dan het zijne, dat lange maanden geleden reeds door John Raffles was ontdekt, en die het aan de Londensche politie had medegedeeld, zoodat het niet langer doel had, zich gemaskerd voor zijn medeleden te vertoonen.

Zeker, als hij het er op zette, dan zou hij de identiteit ook van dezen chef kunnen ontdekken, als hij dat wilde, dan behoefde hij slechts op te staan en hem de kap van het hoofd te rukken, maar hij wist wel, dat hij reeds een man des doods zou zijn, voor hij nog de helft van den weg zou hebben afgelegd, die hem nog van den Moloch scheidde.

Want zijn scherpe blik had al aanstonds den loop van een Browning gezien, die half in de wijde mouw van den mantel verscholen was, maar steeds gereed om te vuren.

Hij wist even zeer dat het volstrekt geen doel zou hebben, den Moloch na te gaan.

Niemand mocht het vertrek verlaten, dan nadat de Moloch het vertrek een kwartier verlaten had en natuurlijk zouden de vier andere leden van den raad elkander controleeren.

En zelfs in geval zij allen vier tot overeenstemming waren gekomen, om het geheim van den chef te doorgronden, dan nog zou het hun moeilijk, zoo niet onmogelijk vallen, achter zijn identiteit te komen, daar de Moloch zich altijd zoo vlug wist te verwijderen, dat ieder spoor van hem terstond scheen uitgewischt.

Weer bleef het eenigen tijd stil, nadat Cressy rapport had uitgebracht.

Toen klonk weer de diepe, holle stem:

„Waar is die vrouw thans?”

„Dat weet niemand, Moloch!” antwoordde Cressy.

„Hebt gij haar niet gezien in het huis, waarheen zij Raffles gebracht heeft, Dr. Fox?”

„Neen, Moloch! Zij moet zich halverwege de trap

verscholen gehouden hebben toen de beide helpers van Raffles de handgranaten wierpen.”

„Ik moet u zeggen Dr. Fox, dat het mij eigenlijk maar half bevalt, dat gij op eigen gezag aldus met Raffles gehandeld hebt,” hernam de Moloch op kouden toon. „Ik erken dat hij uw persoonlijke doods vijand is, maar hij is even zeer de vijand van Het Kwade Oog, en de belangen van het gemeen gaan altijd boven de belangen van het individu. Ik hoop dat gij dit bij voorkomende gevallen onthouden zult.”

Dr. Fox werd een oogenblik grasgroen in zijn gelaat, en kneep zijn vuisten met kracht dicht, terwijl zijn tanden zich in zijn lippen drongen.

Iets dergelijks was hem nog nooit wedervaren!

Men had hem, Dr. Fox, den machtigen Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die hier den toon dacht aan te geven, die hier de geheele intrige tegen Raffles op touw had gezet, in bijzijn van anderen de les gelezen.

En toch begreep hij dat hij moest zwijgen, en dat zelfs het minste woord van protest het grootste gevaar voor hem kon opleveren.

De Moloch was almachtig, en zich tegen zijn minste wetten te verzetten, kon de Dood beteekenen.

Hij zweeg dus, maar een oogenblik had een felle straal van haat en woede van uit zijn grijsgroene oogen naar de beweginglooze, zwarte gedaante geflitst.

Had de Moloch dien blik opgevangen?

Het is mogelijk, maar in ieder geval verried hij het op geen enkele wijze.

Hij ging op denzelfden afgemeten, gedempten toon voort:

„Hoe laat hebt gij het huis van Helen Felton verlaten, waar ik u geplaatst had, Grocer?”

„Om tien minuten voor half twaalf, Moloch!” antwoordde Grocer haastig.

„Hoe laat had de overval van Raffles plaats?”

„Het kan toen nauwelijks half elf zijn geweest.”

„Er is geen sprake van, dat zelfs de snelste auto in nog geen uur kan heen en weer rijden tusschen het huis van Helen Felton en onze gevangenis!” hernam de Moloch. „Hoe laat is het thans?”

„Bij half een!” antwoordden twee stemmen tegelijk.

„Dan moet gij aanstonds naar het huis terug keeren, Grocer,” zoo wendde de Moloch zich tot den bediende, die bescheiden in een hoek van het vertrek

was blijven staan, waar hij wel verwachtte dat hij zou worden weggezonden, vóór de Raad van Vijf een vonnis zou vellen.

„Ik ga direct, Moloch! Wat draagt gij mij op?”
„Gij moet uw rol goed spelen! Gij moet u houden

alsof gij het Helen Felton niet al te euvel duidt, wat zij u heeft aangedaan, en vooral moet gij niet doen blijken dat het u bekend is, op welke wijze zij aandeel heeft gehad in de bevrijding van John Raffles.”

HOOFDSTUK III.

Het vonnis.

„Uwe bevelen zullen opgevolgd worden,” zeide Grocer onderdanig.

„Eenmaal weder in het huis terug, zult gij hare gangen zorgvuldig nagaan, want het is niet onmogelijk, dat zij zal trachten te vluchten, en dat moet om bijzondere redenen voorkomen worden.”

De stem van den man in het zwart was een oogenblik over geslagen, toen hij deze laatste woorden sprak.

Zij had toen een schellen, valschen klank gehad.

Hij liet nu zijn stem weer dalen, en hernam:

„Zoodra gij haar ook maar de minste aanstalten ziet maken om te vluchten, deelt gij dit aanstonds mede aan iemand der onzen. Dit zal u des te gemakkelijker vallen omdat van dit oogenblik af het huis van de vrouw zeer streng bewaakt zal worden. Gij kunt gaan, Grocer!”

De bandiet maakte een diepe buiging, eerst voor den Moloch, daarna voor de vier andere leden van den Bloedraad, en verliet geruischloos het vertrek, ditmaal door de deur, nadat hij den sleutel in het slot had hooren omdraaien.

Cressy stond dadelijk op, om de deur weder achter Grocer te sluiten en nam vervolgens weder plaats.

Bijna een volle minuut bleef het onheilspellend stil in het vertrek.

De Moloch scheen in diep nadenken verzonken te zijn.

Maar nu richtte hij langzaam het hoofd op en sprak:

„Wij zien hier weer een voorbeeld, medeleden van den Bloedraad, hoe alle plannen kunnen falen, als wij geen rekening houden met den hartstocht! Het lijdt geen twijfel, Helen Felton heeft liefde opgevat voor John Raffles, en zulk een felle liefde, die haar dreef, haar leven in de waagschaal te stellen! En dat voor een man, dien zij ternauwernood een vollen dag kende!”

„Die man is des duivels!” liet de toornige stem van Dr. Fox zich hooren.

Langzaam wendde het hoofd met de zwarte kap zich in de richting van den Bendechef en de stem klonk dieper en holler dan ooit, toen de Moloch ijskoud zeide:

„Ik kan mij niet herinneren, dat ik één der leden verzocht heb, reeds nu zijn meening kenbaar te maken in deze kwestie.”

Men had een speld kunnen hooren vallen, toen deze woorden gesproken waren.

Fox werd witter dan een blad papier, en het kostte hem nu moeite zich te bedwingen.

En wanneer de Moloch op dit oogenblik in het hart van Fox had kunnen lezen, dan had hij kunnen weten, dat hij op weg was, zich een onverzoenlijken vijand te kweken.

En, dit wetende, had hij misschien zijn wijze van optreden een weinig meer in overeenstemming gebracht met den trotschen, onafhankelijken aard van den man, die in ieder geval nog steeds de leider was van een zeer machtig genootschap van boosdoeners, minstens even machtig als de Bende van het Kwade Oog.

Onverstoorbaar ging de Moloch voort:

„Voor ons blijven de redenen, welke Helen Felton tot haar verraad hebben genoopt van ondergeschikt belang. Zij is middellijk de oorzaak geweest, dat drie der onzen gedood zijn, zij heeft Raffles helpen vluchten, zij heeft onze zaak verraden. Ik stel aan den Bloedraad de vraag, welke straf van toepassing is op dit misdrijf.”

En zooals de gewoonte het eischte, stonden alle vier de leden van den Bloedraad samen op en tegelijk klom het uit hun mond:

„De dood!”

„Gij hebt het gezegd!” hernam de Moloch, „en ik keur uw vonnis goed. Van deze seconde af is Helen Felton vogelvrij verklaard. Wanneer men haar levend kan vangen zoo is het goed, want dan zal zij terecht staan voor onzen raad en wij zullen haar gelegenheid geven zich te verdedigen, maar wanneer zij tracht te vluchten of zich wil verzetten, dan moet er dadelijk worden opgetreden. Geen medelijden voor de verraderes.” Weder bleef het eenige oogenblikken stil en daarop hernam de Moloch op zakeelijken toon, alsof het onderwerp niet de moeite waard was er veel woorden aan te verspillen:

„Minstens drie mannen zullen het huis bewaken. Tracht zij te vluchten, maakt zij zich reisvaardig, dan dringen zij binnen en handelen! Gij weet wat dat zeggen wil! Zij moet een afschrikkend voorbeeld zijn voor alle anderen die het zouden wagen, ons te

bestrijden! Of de liefde of de haat de drijfveer zij is van geen belang.”

Een droogé klop met de browning op de tafel was het teeken dat de Moloch de beraadslagingen voor beëindigd beschouwde.

Maar voor hij opstond vroeg hij nog:

„Verlangt één van de leden nog het woord?”

„Ik zou willen vragen, Moloch, wat er met Raffles moet gebeuren!” vroeg Fox tamelijk kortaf.

De Moloch scheen even na te denken, en gaf toen ten antwoord:

„Ik wil u niet dwarsboomen, wanneer gij opnieuw persoonlijk pogingen wilt doen om dien vijand van de bende in uw macht te krijgen. Ik zou u echter in overweging willen geven, zijn berechting over te laten aan den Raad van Vijf, tenzij de omstandigheden het volstrekt noodig maken, dat gij zelf aanstonds handelend ingrijpt.”

„Met een man als John Raffles zijn de omstandigheden daar meestal naar, Moloch,” hernam Dr. Fox droogjes, en met een gemis aan eerbied in zijn stem, die de drie andere leden van den Bloedraad elkander verschrikt en steelsgewijze deed aanzien.

De Moloch gaf niet aanstonds antwoord, en toen antwoordde hij haastig:

„Handel dan naar omstandigheden, herhaal ik, de zitting is gesloten.”

Hij stond op, de leden van den Bloedraad begaven zich weder naar een hoek van het vertrek, daarop schreed hij naar het luik, dat al dien tijd onbedekt was gebleven, ging op de lift staan, en dadelijk daalde deze omlaag, om enkele oogenblikken later weder naar den vloer van het vertrek te rijden.

„Ik geloof, dat de Moloch ontstemd was,” fluisterde Cressy alsof hij vreesde, dat de ander hem nog zou kunnen hooren.

„Welnu, wat zou dat?” vroeg Dr. Fox schamper. „Zult gij er van nacht minder goed om slapen?”

„Zwijg!” viel Cressy hem verschrikt in de rede. „Misschien zou hij u nog kunnen hooren. Gij hebt zooeven nog gesproken op oneerbiedigen toon, gij weet niet wat gij doet, gij schijnt hem nog niet te kennen! De Moloch, die een jaar geleden over de bende van het Kwade Oog heerschte, was een zuigeling, één zacht lam vergeleken bij dezen man! Als gij hem zoo hoort praten, zoo kalm en op denzelfden toon, dan zoudt gij onmogelijk kunnen begrijpen, tot welke verfijnde martelingen de opvolger van Buster

Finn, den vorigen chef, zijn slachtoffers menigmaal veroordeeld."

Cressy liet zijn stem nog meer dalen toen hij vervolgde:

„Hij is erger dan Nero, hij is erger dan de markies de Sade, erger dan Atilla, die de geesel der menscheid werd genoemd."

„Hij is dus de Satan!" viel Fox hem in de rede. „Welnu, dan zijn wij wellicht aan elkander gewaagd. Ik heb geen lust om hier als Engelschman voor iemand te kruipen, al erken ik voorloopig zijn leiderschap."

Cressy schudde zwigend het hoofd, en de andere durfde zelfs in het geheel niets te zeggen.

Toen hernam Cressy nogmaals heel zacht:

„Gij kent hem niet, zij kent hem niet!"

Nog een oogenblik bleven beide mannen bij elkander staan en toen maakten zij zich gereed het vertrek weder op dezelfde wijze te verlaten, als zij het hadden betreden, namelijk door het valluik.

Het zou bij de bedienden gerechte verwondering kunnen baren, als zij drie heeren door de voordeur zagen heengaan, die zij nimmer hadden toegelaten.

Ook Dr. Fox, ofschoon hij nog altijd in het huis van Cressy woonde, zou dezen nacht een andere schuilplaats opzoeken, want het was niet volkomen zeker of men zijn spoor wel geheel bijster was geraakt en hij moest eerst zorg dragen, dat zijn vrij gehavende vermomming weder hersteld werd.

Dr. Fox, de chef van het misdadige Engelsche Genootschap, hetwelk zijn vertakkingen had over de geheele wereld, had zich inderdaad tot dusverre in New-York vertoond met een zwarten baard, en dat was wel noodig, want zijn lot zou beslist zijn, zoodra de politie zijn spoor zou hebben hervonden.

Nog was zijn proces niet begonnen, maar de afloop daarvan was niet onzeker te achten, stellig zou de galg hem wachten, want minstens drie moorden waren hem ten laste gelegd en de bewijzen daarvan waren onweerlegbaar en overstelpend.

Maar alvorens hij op de lift ging staan, om op zijn beurt naar de onderaardsche gang af te dalen, richtte Fox zich tot de drie andere mannen en zeide:

„Gij hebt het gehoord, wat de Moloch bevolen heeft, het huis van Helen Felton moest nauwkeurig

bewaakt worden! Die vrouw mag haar straf niet ontgaan, die straf, die het verraad treft!"

Hij knikte de anderen toe, en toen het luik reeds begon te dalen, riep hij tot Cressy:

„Morgen om tien uur keer ik hier weder terug, om u nadere instructies te geven, en ze zoo noodig te ontvangen van den Moloch."

Het volgende oogenblik was zijn lichaam onder den vloer verdwenen.

Dr. Fox zakte ongeveer acht meter met de lift omlaag, die zich in een nauwen steenen koker scheen te bewegen, een soort vierkanten put.

Toen de lift zachtjes den bodem van dezen put bereikte, bevond zich juist tegenover Dr. Fox een kleine opening en hij moest zich diep bukken om te kunnen voortgaan in de nauwe, lage gang, welke zich voor hem uitstreekte en die slechts zeer flauw verlicht werd door een klein electricisch lampje.

Maar reeds vijf meter verder verwijdde deze gang zich aanzienlijk en zelfs een man van meer dan middelbare lengte kon er nu bijna recht op ingaan.

De gang strekte zich bijna in rechte richting uit en na ongeveer tien minuten te hebben geloopt, steeds de wanden betastend en zorgdragend om niet te struikelen over uitstekende steenen, bereikte Fox het andere einde.

Hier bevond zich een zware, met ijzer beslagen deur, welke hij echter gemakkelijk kon openen, daar zij op dit oogenblik niet gesloten was.

Cressy kon deze deur van zijn werkkamer uit naar willekeur openen en sluiten door middel van electriciteit.

Na deze deur weder zorgvuldig achter zich te hebben dichtgedaan, besteede Dr. Fox een smalle, steile trap van stoepsteenen, die uitkwam op een soort smal portaal, waar zich een zeer eenvoudige deur van gladgeschaafde planken bevond.

Fox moest nu gebruik maken van een kleine, grillig gevormde stalen stift, welke hij in het slot van de deur stak en haar vervolgens behoedzaam op zijde schoot.

Volkomen geruischloos gleeed de deur in de sponningen, en Fox bevond zich nu in een ouden rommelkelder, die blijkbaar in vele jaren niet gebruikt was en de schuifdeur was aangebracht achter een geweldigen stapel oude flesschen.

Aan de zijde van den kelder was de deur in steenkleur beschilderd en het was zoo goed als onmogelijk,

haar te ontdekken, daar men in dezen kelder nooit anders afdaalde, dan voorzien van een gewone kaarslantaarn, of een electricch zaklampje.

Fox wachtte even, schoof toen de deur achter zich dicht, stapte door den kelder, die flauw verlicht werd door een paar maanstralen, die door het nauwe keldergat naar binnen drongen en bereikte door een verbindingsdeur een tweeden kelder, die als pakhuisruimte scheen te worden gebezigd.

Van daar bereikte hij gemakkelijk de breede gang van het pakhuis en een oogenblik later stond hij op

een ruime binnenplaats, vanwaar drie of vier koetspoorten naar verschillende straten leidden.

Midden op deze binnenplaats stond Fox een oogenblik stil, als in gedachten verdiept.

Toen bromde hij, terwijl zijn oogen onder de dichte wenkbrauwen fonkelden:

„De Moloch heeft mij hedenavond behandeld als een kwajongen, ik zal het niet vergeten, vroeg of laat zal hij tot de ontdekking komen, dat Dr. Fox, de meester, zich niet ongestraft van uit de hoogte laat behandelen!”

Vraag nooit anders dan
Cigaretten merk Dubec 3.

HOOFDSTUK IV.

Raffles op zijn post.

Omstreeks half twaalf van dienzelfden avond reed een huurauto in snelle vaart door een der voorsteden van New-York, waarin vier personen waren, drie mannen en een vrouw.

De vrouw was jong en schoon, maar haar gelaat was op dit oogenblik doodsbleek en zij zat zwiingend in haar hoekje.

Haar naam was Helen Felton, en zij was de schoone verleidster, het bendelid zonder hart, door Fox uitverkoren om den helper van John Raffles tot ver raad over te halen, wier plannen echter door Raffles doorzien waren, en die tegenover den Grooten Onbekende zelf was komen te staan.

De drie anderen waren John Raffles, de Gentleman-Inbreker, zijn trouwe vriend Charly Brand, en zijn niet minder verknochte chauffeur James Henderson.

Zooeven was Raffles door zijn twee metgezellen bevrijd uit de handen van Dr. Fox, drie bandieten waren op het slagveld gebleven en nu reden zij weder haastig naar New-York terug, het aan de politie overlatende, den aard van de hevige ontploffing te verklaren, welke de stalen deur van de martelkamer gesloten hield, en de vondst van de drie lijken.

Geruimen tijd had het viertal gezwegen, toen Raffles eindelijk begon, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde:

„Madame, ik was nog niet in de gelegenheid u dank te zeggen voor... uw veranderde stemming te mijnen opzichte. Gij hebt mijne vrienden op mijn spoor gebracht en het daardoor mogelijk gemaakt, dat zij mij bevrijdden.”

„Nee, Edward, zoo is het niet gegaan!” kwam Charly Brand op zachten toon. „Wij troffen madame geheel bij toeval aan, zij was op weg naar het huis, waar men je gevangen hield, en dat geheel en al op eigen risico en gevaar!”

Raffles wendde het hoofd langzaam in de richting van de jonge vrouw, die hem een schuwen blik toewierp en zeide toen:

„Dan kan mijn dank er slechts te oprechter om zijn, madame! Gij hebt u een dappere vrouw betoond, en ik begrijp uw beweegreden, gij hebt willen goedmaken, hetgeen gij in den vooravond aan mij had willen misdoen!”

Charly Brand haalde even de schouders op en verborg het lachje, dat hem op de lippen speelde, zijn vriend John Raffles scheen weder ziende blind te zijn.

Hij zag niet, of wilde niet zien, welke de ware beweegredenen van deze jonge schoone vrouw waren geweest, toen zij haar leven in de waagschaal ging stellen om hem te redden.

Het was liefde, het was hartstocht, dat was immers duidelijk te zien voor ieder ander dan Raffles, die in dergelijke dingen van een naïveteit was, welke Charly menigmaal tot radeloosheid bracht.

En, misschien zag Raffles het ook wel degelijk, en speelde hij slechts de onverschillige, omdat het nu eenmaal niet met zijn levenstaak strookte, de zijpaden der liefde te bewandelen.

De stem van de jonge vrouw klonk toonloos, toen zij zeide:

„Gij behoeft mij niet te bedanken, John Raffles, het is, zooals gij zegt, ik heb zwaar misdreven jegens u, ik heb u in handen van uw doods vijanden willen overleveren en wat ik deed, wel, het was niets anders dan een boete!”

Zij liet een kort, schril lachje hooren en keek door het gesloten portierraampje met afwezigen blik naar buiten.

Een oogenblik bleef Raffles peinzend in gedachten

zitten, maar toen hief hij met een ruk het hoofd op en zeide:

„Indien ik mij niet vergis, madame, is er één man in uw huis achtergebleven, een bediende, als ik mij niet vergis, maar die ook tot de bende behoorde, de bende, die ik tot mijn laatsten ademtocht zal blijven bestrijden! Hebt gij hem dan kunnen overhalen dat hij u liet gaan?”

De jonge vrouw wendde Raffles langzaam het hoofd toe en antwoordde schouderophalend:

„Denkt gij, dat ik zoo dwaas zou zijn, om dat te beproeven? Dat ware natuurlijk slechts verloren moeite geweest! Ik heb hem eenvoudig met zijn eigen revolver neergeslagen, gebonden met denzelfden riem, waarmede gij mij zoo knaphandig aan mijn stoel had vastgebonden en hem toen, na ook zijn beenen te hebben vastgemaakt, in een ledige kast opgesloten.”

„Wat zegt ge daar?” riep Charly verschrikt uit. „Maar dan verkeert gij in groot gevaar! Die man kan zich hebben bevrijd, en het eerste, wat hij daarna gedaan heeft, was natuurlijk, zich haastig naar den Moloch te reppen of naar een van diens ondergeschikten, teneinde dien van uw verraad op de hoogte te brengen! En weet gij wel, welke straf de Bende van het Kwade Oog over verraders uitspreekt?”

„De doodstraf!” antwoordde Helen Felton op denzelfden toon. „Ik weet het, maar wat doet het er toe? Mijn leven is nu immers weinig waard!”

„Dat moogt gij niet zeggen, madame,” riep Raffles haastig uit. „Gij zijt nog jong, gij zijt zeer rijk, misschien, als gij een andere omgeving zoekt...”

„Ga niet voort, John Raffles,” viel de jonge vrouw hem koel in de rede. „Ik ben, wie ik ben, en ik ben slecht! Ik ben harteloos, ik heb geen geweten, ik speelde met mannenharten, velen heb ik reeds in den dood gedreven, en ik kan er niet eens berouw over gevoelen! Een oogenblik heb ik gemeend, dat...”

Zij zweeg eensklaps, verborg het gelaat in de handen en leunde met een doffen snik in haar hoek terug.

En weer heerschte er geruimen tijd zwijgen in de snel voortrijdende auto.

Raffles was weder de eerste, die sprak:

„Hoe het ook zij, madame, gij verkeert in levensgevaar! En omdat dit mijn schuld is, daarom zult gij ons veroorloven, voor uw veiligheid te waken!

De ellendelingen zullen u niet slechts ter dood brengen, zij zullen u martelen! Er zijn mij zaken van den Moloch ter oore gekomen, die den moedigsten man zouden doen huiveren, hij moet van een verfijnde wreedheid zijn, en hij zal u niet sparen omdat gij een vrouw zijt, reken daar maar op! Hij zal u martelingen doen ondergaan, even ontzettend, als die van de oude Chineezers, en denkt gij, dat ik dat zou dulden?”

De jonge vrouw sidderde even over het geheele lichaam en slaakte een onderdrukten kreet van angst en afschuw, maar zij antwoordde niet.

„Wat denkt gij te doen, madame?” drong Raffles aan. „Gij kunt niet hier blijven, gij moet zoo spoedig mogelijk vluchten! Gij kunt dien man in zijn kast natuurlijk niet eeuwig opgesloten houden, verondersteld, dat hij zich niet heeft weten te bevrijden, en eens zal het oogenblik aanbreken, waarop het bendehoofd begrijpt, hoe de vork in de steel zat en welke rol gij in dit drama vervuld hebt.”

Hij zweeg even, om opnieuw na te denken en hernam, toen hij geen antwoord ontving:

„Wij gaan thans met u mede en willen ons zelve op de hoogte stellen van den staat van zaken in uw huis! Mocht onverhoopt die schurkachtige bediende nog in de kast aanwezig zijn, dan nemen wij hem eenvoudig mee en leveren hem aan de politie over, vóór hij gelegenheid zal hebben gehad, den verklikker te spelen. Heeft hij echter kans gezien te ontsnappen, dan zullen wij andere maatregelen moeten nemen.”

Terwijl Raffles sprak, had de jonge vrouw hem strak aangezien.

Misschien hoopte zij een gevoel van teederheid op dat scherp gesneden gelaat te ontdekken, wie kan het zeggen?

Maar het gelaat drukte slechts hoffelijkheid en begrijpelijke vrees voor haar lot uit, meer niet.

„Ik had het moeten begrijpen!” fluisterde Helen Felton zachtjes voor zich heen. „In het hart van dien man kan geen plaats zijn voor teedere gevoelens! En waarmede zou ik het ook hebben verdiend, dat hij... meer dan belangstelling voor mij koesterde? Ik mag dankbaar zijn, als hij mij niet haat!”

De auto snelde intusschen met onverminderde snelheid voort en stond eindelijk stil voor het fraaie huis in de 17th Street, waar Helen Felton woonde.

De drie mannen stapten het eerst uit en begonnen

aanstonds met de grootste zorgvuldigheid alle tegenoverliggende portieken en huisnissen te onderzoeken.

Er was echter niemand te zien.

Daarop belde Raffles aan maar daarbinnen bleef alles stil.

„Hebt gij een huissleutel?” vroeg hij op zachten toon, zich tot Helen Felton wendend.

Zwijgend overhandigde de jonge vrouw hem den huissleutel en Raffles opende de huisdeur met de linkerhand, terwijl hij in de rechter de revolver vasthield.

De drie mannen traden tegelijkertijd binnen en de jonge vrouw volgde hen op den voet.

Raffles maakte aanstonds licht in de vestibule, en daarop ijlden alle vier naar het boudoir.

Een enkele blik was voldoende om hen te doen zien, dat zij te laat kwamen, de kastdeur was voor de helft vernield, daar lag de riem, ginds lag het stuk gerafelde touw.

Ten overvloede liet Raffles het licht van zijn elektrische zaklantaarn door het stuk getrapte paneel in de kast vallen, zij was ledig.

Hij wendde zich toen tot Helen, die bleek en met verschrikte oogen in een hoek stond en zeide:

„Er blijft u niets anders over, madame, dan zoo spoedig mogelijk te vluchten!”

„Vluchten? Waarheen?” riep Helen uit. „Zij weten nu reeds alles, het is te laat! Gij kent de organisatie van onze bende niet, zij heeft leden in alle steden van Amerika, ik zou onmiddellijk gesignaleerd worden, en vroeg of laat zou men mij levenloos uit zee ophalen, of met doorschoten hoofd op een straathoek vinden!”

„Ik weet, dat het voor zulk een schoone vrouw

als u zeer moeilijk moet zijn u verborgen te houden!” zeide Raffles. „Maar er moet iets op gevonden worden, nooit zal ik toestaan, dat de schurken zich op u wreken over hun nederlaag! Want gij hebt uw leven voor mij gewaagd, en ik zou wel een nietswaardige lafaard zijn, ja een eerlooze, als ik u thans aan uw lot overliet! Kunt gij niet aanstonds met ons mede gaan?”

„Dat is onmogelijk!” riep de jonge vrouw uit. „Misschien zou het morgen gaan, maar vóór ik uit deze stad vertrek, zou ik nog veel in orde hebben te maken!”

„Beloof mij dan, dat gij de uiterste voorzichtigheid in acht zult nemen!” drong Raffles aan. „In ieder geval moogt gij dien bediende niet weder in huis nemen, gij zoudt even goed dadelijk vergift in kunnen nemen!”

Raffles had zich op een stoel laten neervallen, begroef het hoofd in de handen en dacht lang en ingespannen na.

Er verliep bijna een kwartier en toen sprong hij op en riep uit:

„Als gij mij wilt helpen, madame, als gij nog verder wilt gaan, dan gij reeds gedaan hebt, dan zullen wij dien Fox eens toonen, wat het zeggen wil, mij te tarten! Ik bied u het middel aan u los te maken van die vreeselijke bende! Gij hebt mij zoo even gezegd, dat gij slecht zijt, gij verklaardet zelfs, dat gij niet kunt of wilt veranderen, maar dat aanvaard ik niet! Gij hebt wilskracht, gij zult nog wel leeren inzien, dat het leven voor u vol schoonheid kan zijn!”

„Dat had het kunnen worden, wanneer...” mompelde Helen zachtjes voor zich heen, zoo zacht, dat Raffles niet verstond wat zij zeide.

HOOFDSTUK V.

De doode.

Het was omstreeks drie uur in den namiddag van den volgenden dag, toen een dienstmeisje luidschreeuwend en met doodsbлек gelaat het fraaie huis in de 17th Street kwam uitsnellen.

„Hulp! Hulp! Hulp!” schreeuwde zij, „een dokter! mijn meesteres sterft!”

Het jonge meisje scheen geheel verdwaasd te zijn van ontsteltenis en klampte bevend nu dezen dan genen voorbijganger aan.

De meesten keken haar verbaasd en schouderophalend aan, zij hadden groote haast, die voorbijgangers en zij hadden zich wel met andere dingen te bemoeien, dan met een stervende vrouw!

Het verschijnsel was alledaagsch en tijd was geld.

Maar een oud man, met een eerwaardig uiterlijk, die op eenige meters van het huis voor een boekwinkel stond te kijken, had eveneens het geschreeuw gehoord en daar hij volstrekt geen haast scheen te hebben, luisterde hij ook met wat meer vriendelijkheid toe en ging toen op het meisje af, dat handen wringend midden op straat stilstond, en zoekend om zich heen keek.

„Wat is er aan de hand, lief kind! Wat is er met je meesteres?” vroeg de oude heer.

„Ik weet het niet, mijnheer, zij schijnt wel een toeval te krijgen, zij gilt en schreeuwt, zij loopt met loshangende haren door haar slaapkamer en zij roept maar: „Het brandt als vuur! O, die helsche pijn!”

„Mijn hemel, dat is zeer ernstig!” riep de oude heer verschrikt. „Wijs mij spoedig het huis lief kind, ik ben geneesheer!”

„Goddank!” riep het meisje uit den grond van haar hart, terwijl zij de handen op de borst drukte. „Ik smEEK u, kom dadelijk mede!”

En zij trok den eerwaardigen geneesheer bijna met geweld met zich mee en geen van beiden merkte, dat drie mannen ongemerkt naderbij waren gekomen, die eveneens het geschreeuw van het meisje moesten gehoord hebben en die nu een verbaasden, half ontstelden blik met elkander wisselden.

Intusschen had het dienstmeisje den geneesheer het huis binnengebracht en voerde hem nu snel naar de slaapkamer van haar meesteres.

Daar, op het bed uitgestrekt, lag een jonge vrouw, die blijkbaar aan de hevigste pijnen ten prooi was.

Zij had de vingers in de lakens geklauwd en wentelde zich voortdurend heen en weder, onder het slaken van een waar gebrul.

Heur haren waren losgeraakt en vielen in hun rijken overvloed tot op den vloer.

De geneesheer trad haastig naderbij, terwijl het dienstmeisje sidderend op een afstand bleef toekijken.

De dokter boog zich over het krampachtig schokkende lichaam heen, scheen eenige vragen te stellen en wendde toen zijn blik hoodschuddend naar het nachttafeltje, waarop een klein, half geledigd fleschje stond.

Hij nam het met een haastige beweging op en hield het tegen het licht.

Toen ontkurkte hij het, hield het onder den neus, en verschrok blijkbaar hevig.

Hij wendde zich tot het dienstmeisje en vroeg: „Wist gij, dat het fleschje hier stond?”

„Ik heb het nooit gezien, dokter!”

„Het bevat een zeer sterk vergif!”

„Groote God!” schreeuwde het dienstmeisje. „Dus, mijn meesteres....”

„Zij heeft er van gedronken, en wel zulk een hoeveelheid, dat redding hier niet meer baten zal!”

antwoordde de geneesheer op droeven toon. „Ik zal intusschen doen wat ik kan, ik moet echter dadelijk mijn instrumenten hebben!”

Hij was weder opgestaan en had zijn hoed gegrepen.

„Laat gij mij nu alleen, dokter?” kreet het jonge meisje. „Ik ben bang! Ik durf niet!”

„Zijt gij dan de eenige bediende hier in dit groot huis?” vroeg de geneesheer verbaasd.

„Ik ben nu heel alleen, dokter, ik begrijp ook volstrekt niet, waar de bedienden kunnen zijn!”

„Dan zal ik dadelijk een verpleegster zenden, er is nog een flauwe kans op redding, als men zich strikt aan mijn voorschriften houdt!”

„Maar ik durf niet alleen bij haar blijven, dokter!”

„Nu dan, dan zal ik telefoneeren, gij moet dan maar naar mijn huis gaan en daar mijn instrumenten aan mijn assistent vragen, ik woon gelukkig vlak bij! Hier hebt gij het adres.”

Hij stelde het meisje een visitekaartje ter hand, en nadat het meisje er een blik opgeworpen had, ijelde zij haastig weg.

De geneesheer zocht naar de telefoon en had die spoedig gevonden.

Zonder den telefoongids te raadplegen sprak hij gedurende eenige oogenblikken, hing toen het toestel weder aan den haak, en begaf zich weder naar de slaapkamer.

De vrouw lag nu geheel stil en langzamerhand scheen de kleur uit haar gezicht te wijken.

De greep van de klauwende vingers in de lakenscheen lossen te zijn geworden, de handen lagen nu plat op het dek.

„De aanval is hevig geweest,” mompelde de geneesheer voor zich heen. „Ik denk dat zij aan morphine verslaafd is geweest....”

Hij tilde de vrouw nu geheel op het bed, legde de slappe handen naast het lichaam neder, schikte de weelderige haren op het kussen en bleef toen eenige oogenblikken in het witte gezicht staren.

Hij mompelde op zachten toon eenige woorden voor zich heen en ging toen weder voor het bed zitten.

Maar spoedig stond hij weder op, begaf zich in het aangrenzend vertrek waarvan de ramen uitzicht gaven op de straat, en naderde behoedzaam een van de vensters.

Hij was goed verborgen achter het tulen ondergordijn en kon toch goed zien wat er zich op straat afspeelde.

Op een meter afstand van het venster bleef hij staan en bionde:

„Jewel, daar staan de schurken! Die drie zijn het stellig! Zij zijn zeker door Fox afgezonden om het huis te bewaken! Nu, het verheugt mij, dat Raffles zijn maatregelen bijtijds heeft genomen, maar de vrouw schijnt erg onder het middel te hebben geleden, zij heeft haar rol wel natuurlijk gespeeld. Als zij er maar niet ziek van wordt, zij leek reeds nu op een doode.”

Hij wierp wederom een blik naar buiten en lachte spottend:

„Blijven jullie daar maar staan, edele heeren, de comedie is nog niet teneinde, jullie zullen nog zonderlinge dingen beleven.”

Ongeveer twintig minuten later hield er een huurauto voor de deur stil, waaruit een verpleegster stapte.

Het was een fors gebouwd, reeds tamelijk bejaarde vrouw met een ernstig stroef gelaat.

Zij betaalde den chauffeur, nam een kleine citybag uit de auto, scheen even naar het juiste nummer te zoeken, en belde toen aan.

De geneesheer, die niemand anders was dan Charly Brand, moest haar zelve de deur opendoen en geleidde de vrouw naar de slaapkamer, waar thans Helen Felton bleek als een doode op haar bed ter neder lag.

Weer verstreek er een half uur, en toen keerde het dienstmeisje terug met een tasch, die er juist uitzag als de instrumenten-etuis, zooals geneesheeren die plegen te gebruiken.

De geneesheer had weder achter het venster post gevat, en zag, goed verborgen door het gordijn, hoe een van de drie posters haastig op het meisje toetrad en haar iets scheen te vragen, waarop hij zich weder bij zijn metgezellen voegde, terwijl het meisje snel in het huis verdween.

Zij trof den geneesheer en de verpleegster aan het ziekbed. Zij overhandigde zijn etui en stamelde toen verschrikt, met een schuwen blik naar het beweginglooze lichaam op het bed:

„Wat ligt mevrouw daar stil en wit! Het is toch niet ernstiger geworden?”

Op ernstigen toon antwoordde de geneesheer:

„Ik vrees van wel mijn kind! Wij zullen nog een

operatie wagen, maar als die mislukt, dan moet ik je op het ergste voorbereiden."

„Maar mijn hemel, waarom deed mevrouw het?" riep het dienstmeisje. „Zij had er in het geheel geen reden voor."

„Daar kunnen wij buitenstaanders moeilijk over oordeelen, meisje," liet nu de eenigszins vermoede stem van de verpleegster zich hooren, die het zich reeds gemakkelijk had gemaakt en niet eens haar eitybag had uitgehaald, want haar geoeffend oog had al gezien, dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

Maar weer wendde de geneesheer zich tot het dienstmeisje, en vroeg als terloops.

„Apropos, wie was de man, die je zoo even op straat aansprak?"

„Een van de bedienden, dokter!"

„Maar waarom is die man dan niet hier?" ging Charly verder.

„Hij zeide mij, dat hij gisteravond eensklaps zeer ongesteld is geworden, en zich naar zijn eigen woning had begeven, hij wilde zich weer komen aanmelden!"

„Waarom deed hij dat dan niet?"

„Omdat ik hem zeide, hoe het met mevrouw stond! Toen durfde hij niet binnenkomen."

„Een verbazend teergevoelig man!" zeide Charly op halfluiden toon. „Wij zullen wel eens zien, hoe lang die stemming blijft aanhouden."

En daarop zeide hij met stemverheffing tot het dienstmeisje:

„Laat mij nu alleen met je meesteres, ik wil zien wat een operatie uitwerkt!"

Schoorvoetend verliet het dienstmeisje het vertrek.

De deur werd achter haar gesloten.

Vol angst bleef het arme kind wachten in haar kamertje.

Een half uur verstreek.

Toen hoorde zij een deur dichtslaan, en de stem van den dokter die haar scheen te roepen.

Zij daalde haastig de trappen af, maar een enkele blik op het gelaat van den gewaanden geneesheer was voor haar voldoende, om haar te doen zien dat alles mislukt was....

„Zij is dood?" kreet het arme meisje met tranen in de oogen.

De geneesheer knikte.

„Mijn arme meesteres!" snikte het dienstmeisje. „Mag ik haar nog even zien?"

De geneesheer knikte weder even zwijgend, en daarop begaven beiden zich naar de slaapkamer.

Daar lag Helen Felton, de schoone, jonge vrouw, wit als marmer, met gesloten oogen, de handen op de borst gevouwen.

De neus had een eigenaardige spitsing gekregen, welke men vaak bij dooden opmerkt.

De wangen hadden iedere kleur verloren.

Ingehouden snikkend trad het dienstmeisje naderbij, legde even de hand op het voorhoofd en trok die met een huivering dadelijk weder terug.

„Dood!" kreunde zij zachtjes. „Hoe vreeselijk! Zoo jong! zoo rijk, en zoo mooi! Ik kan het nog niet begrijpen!"

„Ga nu maar heen mijn kind?" zeide de geneesheer op zachten toon, terwijl hij haar naar de deur geleidde, „het overige zullen de verpleegster en ik wel doen."

Gedwee liet het meisje zich wegvoeren uit de sterfkamer en de gewaande geneesheer en de verpleegster bleven met de doode alleen....

Charly pakte de tasch met instrumenten bijeen, en tien minuten later had hij het huis verlaten.

Hij kon nog nauwelijks den hoek van de volgende straat bereikt hebben, of er werd al weder gebeld, en toen het dienstmeisje de deur opende, traden er twee mannen binnen waarvan er een de vroegere huisknecht, Westman geheeten, de andere Grocer was.

Het meisje liet hen aanstonds binnen, daar zij niet het minste vermoeden had, in welke verhouding deze mannen met haar meesteres hadden gestaan en sloot de deur.

„Hoe is het met mevrouw?" vroeg Grocer op zachten toon.

„Dood!" antwoordde het dienstmeisje toonloos.

„De dokter is heen gegaan nietwaar?" vroeg Westman.

„Geen tien minuten geleden! Hij zal voor de noodige formaliteiten zorgen."

„En is het waar dat zij vergift genomen heeft?" hernam de huisknecht.

„Het vreeselijke goed stond zoo even nog op het nachttafeltje," antwoordde het dienstmeisje snikkend.

De beide schurken wisselden een snellen blik met elkander en Grocer fluisterde Westman haastig toe:

„Het is duidelijk, zij heeft ons voor willen zijn! Zij heeft er zelf een eind aan gemaakt."

Westman knikte, en wendde zich toen weder tot het dienstmeisje met de vraag:

„Zouden wij haar even kunnen zien? Is er iemand bij haar?”

„Alleen de verpleegster!”

„Ga dan even met ons mede.”

De twee mannen en het dienstmeisje bestegen de trap en een oogenblik later stonden zij voor de deur van de slaapkamer.

Grocer klopte zachtjes aan, en opende toen de deur, zonder het antwoord af te wachten.

Reeds had de verpleegster de gordijnen half laten zakken en er heerschte een schemerachtig licht in het vertrek.

Maar niettemin was het doode lichaam op het bed duidelijk waar te nemen.

Met hun slappen hoed in de handen, traden de beide booswichten naderbij, die gemeend hadden dit huis als moordenaars te zullen betreden, zonder in het eerst acht te slaan op de verpleegster, die aan het bed zat en nauwelijks had opgekeken.

Maar tot hun verbazing keek de vrouw hen nu achtereenvolgens met een eigenaardigen blik aan en gaf hun toen een snellen wenk, terwijl zij ongemerkt van het dienstmeisje naar de deur wees.

Eerst meenden de beide schurken zich te hebben

vergist, maar de wenk werd herhaald, er viel nu niet langer aan te twijfelen, de verpleegster wenschte dat het dienstmeisje het vertrek zou verlaten.

De bandieten behoefde echter geen moeite te doen om een voorwendsel te verzinnen, want reeds ging het dienstmeisje uit zich zelf weder naar de deur en het volgende oogenblik had zij weder het vertrek verlaten.

Nauwelijks hadden haar voetstappen zich verwijderd, of er geschiedde iets, dat de beide bandieten met de grootste verbazing vervulde.

De verpleegster was namelijk langzaam opgestaan, vatte het bovenlid van het rechteroog aan de wimpers tusschen duim en vingers en wreef het twee malen over het onderlid, juist als iemand die zich een stofje uit het oog haalt.

Toen de beide bandieten deze beweging gezien hadden, wisselden zij een blik van de grootste verbazing en toen gaven zij het antwoord.

Zij plaatsten den stijfgestrekten wijsvinger van de linkerhand met den top tegen den slaap, als iemand die zich een kogel door het hoofd schiet...

De verpleegster en de bandieten hadden zoo even het herkenningsteeken der bendeleden van Het Kwade Oog gewisseld.

HOOFDSTUK VI.

Men timmert aan de val

Een oogenblik was het zeer stil in het vertrek. Men hoorde niets dan de snelle ademhaling van de menschen die daar bijeen waren.

Grocer was de eerste die sprak.

Hij overtuigde zich, dat de deur goed gesloten was, trad toen haastig op de verpleegster toe, en vroeg:

„Wat doet gij hier?”

„Louter toeval, het viel aan mij te beurt, om hier een dienst te gaan doen, ik werd door het gasthuis gezonden.”

„Waarom hebt gij u aan ons bekend gemaakt? Weet gij wie wij zijn?”

„Ik wist alles af van het verraad van deze vrouw, die daar nu dood op haar bed neerligt!” antwoordde de verpleegster. „Er is weinig wat mij ontgaat!”

„Maar is zij wel werkelijk dood?” vroeg Grocer met een schuwen blik naar het beweginglooze lichaam.

„Wat dat betreft, maak u daaromtrent niet bezorgd,” antwoordde de verpleegster met een schor lachje. „Zij is er zelf tusschen uit geknepen, om ons voor te zijn! Zij heeft natuurlijk wel geweten, welke straf haar wachtte, wegens het verraad dat zij pleegde.”

„Maar hoe komt het dat gij weet, dat wij leden van de bende zijn?” vroeg Westman, die een weinig achterdochtig was uitgevallen.

„Een vrij domme vraag!” gaf de verpleegster schouderophalend te kennen. „Dacht gij soms dat ik niet wist, dat gij beiden in dienst zijt geweest van Helen Felton, en dat gij, Grocer, gisternacht door haar zijt opgesloten, omdat zij dien vervloekten Raffles wilde bevrijden?”

„Mag men u vragen of gij hier iets bijzonders hebt ontdekt?”

„Ik weet niet of gij het bijzonder noemt, dat Raffles hier geweest is!” antwoordde de verpleegster droogjes.

„Wat zegt gij daar?” schreeuwden de beide bandieten door elkaar, in hun woede en drift de doode geheel vergetend:

„Wilt gij zeggen dat Raffles van daag in dit huis is geweest?”

„Dat was hij. Hij was de geneesheer,” antwoordde de verpleegster maar met een flikkering van woede in het oog. „Hij heeft natuurlijk in de buurt gestaan, misschien wel om Helen Felton te hulp te kunnen snellen, en hij vertelde mij zelf, dat hij opmerkzaam was geworden door het schreeuwende dienstmeisje, dat gillend en luidweenend het huis uitging. En ik verzeker u, als ik geen vrouw was geweest, en als gij bijvoorbeeld wat minder ezelachtig als sukkel aan de overzijde van de straat was blijven staan, dan zouden wij hem op dit oogenblik onschadelijk hebben gemaakt, en had hij de vrouw daarginds gezelschap kunnen houden op reis naar de hel!”

„Gij durft veel zeggen!” mompelde Westman op somberen dreigenden toon.

„Maar zij heeft gelijk, duizendmaal gelijk!” schreeuwde Grocer opgewonden. „Wij zijn suffice ezels! Wij verdienen niet beter, dan dat madam ons uitscheldt! Wel vervloekt! Het was dus Raffles en wij stommelingen hebben hem ongehinderd laten gaan.”

Hij liep een paar malen stampvoetend heen en weer en plaatste zich toen weer voor de verpleegster, terwijl hij uit alle macht zijn woede bedwong.

„Zeg mij eens, madam, kunt gij u niet voorstellen, wat Raffles hier kwam uitvoeren?”

„Dat is nog al duidelijk!” antwoordde de verpleegster spottend. „Raffles heeft een teergevoelig hart, hij begreep, dat Helen, zijn beschermeling, een poging tot zelfmoord had gedaan, en daar hij geneesheer is naar ik weet, wilde hij haar nog trachten te redden.”

„Ik zou mij zelf de haren uit het hoofd willen rukken, dat wij ons zoo hebben laten bedriegen,” riep Grocer, en het scheelde niet veel, of hij had de daad bij het woord gevoegd. „Hij is ons op twee passen afstand gepasseerd, die zoogenaamde oude heer, ik had hem met deze hand kunnen neerstooten en ik zou verzekerd zijn geweest, dat de Moloch mij rijk beloofd zou hebben.”

„Ik kan u verzekeren, dat ik zelf daartoe wel een poging zou hebben gedaan als ik maar gewapend was geweest,” hernam de verpleegster op doffen toon. „Maar hij scheen ook mij te wantrouwen, hij hield mij voortdurend in het oog, en ik mocht hem zelfs niet helpen bij de operatie.”

„Een dag van teleurstelling! En hij is nog nauwelijks begonnen!” riep Westman uit. „Hoe moeten wij dat aan den Moloch, of aan den meester zeggen! Ik gevoel mijn knieën onder mij knikken.”

„Over den meester wilde ik het juist met u hebben,” hernam de verpleegster. „Als gij weet waar hij is, breng mij dan aanstonds bij hem.”

„Wilt gij naar hem toe?” riep Grocer verschrikt uit.

„Op staanden voet!”

„Maar hij zal ons zwaar straffen!” jammerde de lafhartige schurk.

„Eigenlijk verdient gij niet beter,” hernam de verpleegster minachtend, „maar ik zal trachten, uw houding aannemelijk te maken. Alles wel beschouwd, kondet gij ook onmogelijk vermoeden, dat Raffles het zou wagen hier binnen te treden.”

„Wij zullen u altijd dankbaar zijn, als gij dat voor ons wilt doen,” riep Westman uit, die zich al zijn brutaliteit voelde ontzinken, als hij dacht aan de volgende uren, en aan het onderhoud met den meester.

„Bedank mij niet, voor ik u heb kunnen helpen,” zoo weerde de verpleegster hem af.

Zij wierp een blik op haar polshorloge en hernam:

„Weet gij waar de meester zich thans bevindt?”

„Hij moet thans weder in het huis van Cressy zijn teruggekeerd,” antwoordde Grocer.

„Cressy, de bankier?”

„Natuurlijk, wie anders?” riep Westman uit. „Gij weet toch wel, dat hij bij hem een toevluchtsoord heeft gevonden?”

„Dat wist ik. Ik meende alleen, dat hij gisteravond uit vrees van door de politie te worden gegrepen een andere schuilplaats zou opzoeken.”

„Dat heeft de meester ook gedaan, madam, maar hedenmorgen om tien uur zou hij opnieuw goed vermomd, naar het huis van Cressy terug keeren!”

„Laat ons dan dadelijk naar hem toe gaan, er moet onmiddellijk beraadslaagd worden. Misschien is alles nog niet verloren, misschien kunnen wij het spoor van Raffles nog terug vinden, zoolang hij de rol van een geneesheer vervult. Gij waart zooeven met uw drieën, waar is de derde man gebleven?”

„Hij staat nog buiten, hij wacht op onze terugkomst!”

„Dan moeten wij hem zeggen, dat hij dit huis moet blijven bewaken,” hernam de verpleegster kortaf. „Er bestaat een kleine kans, dat Raffles nog terug keert, en dan kunnen wij hem misschien nog knippen!”

Dadelijk werden er aanstalten tot het vertrek gemaakt, en niemand bemoeide zich meer met de doode vrouw, die daar zoo stil en vreedzaam ter neder lag.

De verpleegster greep haastig haar citybag, zette de muts met de groote linten weder op, strikte die onder haar kin vast en zeide:

„Ik ben gereed, laat ons aanstonds op weg gaan.”

Het drietal verliet het huis, zonder van zijn vertrek zelfs te reppen tegen het dienstmeisje, en eenmaal op straat gekomen, vonden zij spoedig den derden man, die met enkele woorden op de hoogte werd gebracht, en die indien mogelijk nog meer schrikte dan Grocer en Westman schrikte, toen hij vernam dat men Raffles ongehinderd had laten ontkomen.

Hij beloofde dat hij zich eerder in stukken zou laten snijden, dan toe te staan, dat iemand het huis binnenging, zonder dat hij er aanstonds rapport van maakte, al was het de President der Vereenigde Staten zelf, en daarop stapte de verpleegster door Westman en Grocer vergezeld in een huurauto.

Grocer beval den chauffeur hen naar den hoek

van de 43ste Street in de 5e Avenue te brengen, en daar zette de auto hen weder af.

Het huis van den rijken bankier Cressy, met wien wij al hebben kennis gemaakt, bevond zich een honderdtal meter van de 5e Avenue.

„Voor wij verder gaan,” zeide Grocer, terwijl hij een oogenblik stilstond, „kent de meester u?”

„Of Dr. Fox mij kent?” was de wedervraag van de verpleegster, „dat zou ik meenen. Wij hebben reeds menig avontuur te zamen beleefd.”

„Moet ik uw naam noemen?”

De verpleegster haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat zou geen nut hebben, want zelfs Dr. Fox kent mijn waren naam niet. Gij kunt hem zeggen dat een verpleegster die de laatste oogenblikken van Helen Felton heeft aanschouwd hem dringend wenscht te spreken.”

„Dan is het goed, laten wij dan verder gaan.”

Het duurde niet lang, of het drietal had het huis van den bankier bereikt en Grocer schelde aan.

Een oude bediende, die er niet al te snugger uitzag, opende de deur, en liet het drietal binnentreden.

Hij keek wat verbaasd naar de verpleegster en vroeg toen, wat de bezoekers wenschten.

„Is mijnheer Cressy thuis?” vroeg de verpleegster.

„Jawel, madame!”

„En de Engelsche gast van Mijnheer?”

„Mijnheer Strafford, meent gij?” hernam de bediende. „Hij bevindt zich op het oogenblik in de werkkamer van mijnheer Cressy.”

De verpleegster wendde zich tot de beide bendeleden en zeide op zachten toon:

„Hij is er. Breng mij spoedig bij hem.”

De bediende ging de drie bezoekers voor, de trap op naar de eerste verdieping waar zich de groote werkkamer van Cressy bevond, dezelfde waar de avond te voren de bloedraad was bijeen gekomen.

De bediende klopte op de deur, trad binnen en wisselde eenige woorden met de beide heeren, die daar binnen waren.

Toen hield hij de deur verder open voor de bezoekers, maakte plaats voor hen en zeide:

„Mijnheer Cressy verzoekt u binnen te komen.”

De drie personen traden de kamer binnen en de bediende sloot de deur achter hen.

Cressy en Dr. Fox, die blijkbaar zoeven een be-

langrijk gesprek met elkander gevoerd hadden, waren opgestaan en keken de bezoekers vragend aan.

Zoosals gewoonlijk, was het ook nu Dr. Fox, die het eerst sprak.

Hij wendde zich het eerst tot Grocer en vroeg, met een scherpen klank in zijn stem:

„Wat doet gij op het oogenblik hier? Had men u niet bevolen het huis van... die vrouw te bewaken?”

„Juist daarom kwamen wij hier, meester,” antwoordde Grocer benauwd.

„Daarom?” herhaalde Dr. Fox langzaam. „Is er iets bijzonders voorgevallen?”

„Iets, waarop wij niet hebben kunnen rekenen, meester. Helen Felton is dood!”

„Welnu, wat is daar voor bijzonders aan?” riep Fox uit met schelle stem. „Gij hebt dus het vonnis al aan haar voltrokken. Ik had niets anders verwacht, en daarvoor behoeft gij mij niet te storen.”

„Zij is dood, meester, maar niet wij hebben haar den dood gegeven,” hernam Grocer met doffe stem, „zij zelf heeft zich door middel van vergift het leven benomen.”

Dr. Fox deed verrast een stap achteruit, haalde toen de schouders op en zeide onverschillig:

„Misschien zal het den Moloch spijten, die haar zeker graag op de pijnbank had willen brengen, maar wat mij betreft, het laat mij volkomen koud! Zij heeft haar eigen rechter willen zijn, het zij zoo! Hebt gij nog iets anders?”

Grocer scheen even te aarzelen, en wierp een smeekenden blik in de richting van de verpleegster, die een weinig terzijde was gaan staan, voor hij antwoordde:

„De zaak is, John Raffles is in dat huis geweest, meester!”

„Hij is dus gevangen?” riep Fox uit, met een schittering van duivelsche zegepraal in de oogen.

„Helaas niet, meester, wij wisten niet dat hij het was. Wij konden het niet weten. Hij kwam er als Dokter, een heel oud man, sneeuw wit en gebogen, het was onze schuld niet mijnheer!”

Dadelijk had er een vreeselijke verandering in het gelaat van Fox plaats en hij was schrikwekkend om aan te zien, met zijn uit het hoofd puilende oogen en zijn wolventanden, die ver vooruit staken.

Een oogenblik scheen het alsof hij zich op de beide mannen wilde werpen, en slechts uit alle macht wist hij zich te bedwingen.

Met een stem sidderend van woede sprak hij:

„Wel zoo! Raffles is in dat huis geweest, gij hebt hem gezien. Hij is u misschien op een paar passen afstands voorbij gegaan, en gij hebt hem laten ontsnappen. Nu, ik ben nieuwsgierig, hoe de Moloch hierover denkt. Ik wil u zeggen, dat ik niet gaarne in uw schoenen zou staan!”

Op dit oogenblik trad de verpleegster naderbij en zeide:

„Ik zou u gaarne eenige woorden onder vier oogen willen zeggen, meester. Ik was bij de vrouw, toen zij stierf. Het hospitaal zond mij, het toeval of het noodlot bracht mij daar. Ik ben lid van de Bende, hooger geplaatst dan gij misschien nog weet, en wat ik te zeggen heb, is niet bestemd voor ieder oor. Oordeel niet te hard over deze beide mannen. Zij dragen minder schuld dan gij denkt, en beveel nu, dat zij het vertrek verlaten.”

„Het is dus van groot belang, wat gij mij hebt mede te deelen,” vroeg Dr. Fox, de verpleegster scherp opnemend.

„Van het hoogste belang!”

„Verlaat dan weder dit vertrek; Grocer en Westman, en wacht beneden in de ontvangkamer, tot dat men u weder zal roepen,” beval Fox.

Zwijgend, met het uiterlijk van geslagen honden, verlieten de twee bandieten de kamer.

Fox wachtte eenigen tijd, tot dat hun voetstappen geheel waren weggestorven, liet zich toen in een gemakkelijken stoel zakken en vroeg:

„En wat hebt gij mij nu te zeggen, madam, wat van zooveel gewicht is, dat die beide ezels het niet mochten vernemen?”

„Niets anders, Dr. Fox, dan dat gij vooral geen vin moet verroeren, geen vingerlid, geen wimper of gij zijt een kind des doods!” antwoordde de verpleegster koel. „Wat u betreft, mijnheer Cressy, voor u geldt juist hetzelfde. Blijft daar in dien hoek waar gij zijt, en verroer u vooral niet, mijn kogels missen zelden.”

Lang voor de verpleegster had uitgesproken, had zij bliksemsnel twee zware revolvers getrokken, en de beide loopen wezen in de richting van de twee bandieten, met een nauwkeurigheid die veel te denken gaf aangaande de schietvaardigheid van deze vrouw.

Dit alles was zoo overrompeld snel geschied, dat Fox en Cressy nog altijd als beelden stonden, toen daar buiten op straat juist reeds een geraas werd gehoord, waarvan zij de beteekenis maar al te goed kenden, een politieauto was zooveen komen aanrijden, die nu voor het huis stilhield.

Fox liet zijn blikken met een uitdrukking van krankzinnigheid en machteloze woede om zich heen dwalen, zijn naam getrouw, juist als een vos, door de honden opgejaagd, die naar een uitweg zocht.

Daarop vestigde hij zijn blikken weder op de gewaande verpleegster, en siste tussehen de tanden:

„Alleen John Raffles kan iets dergelijks wagen!”

Hij keek opnieuw rond, als zocht hij een middel, om aan het dreigende gevaar te ontkomen.

Maar de revolver volgde ieder van zijne bewegingen, en hij begreep, dat zijn dagen geteld waren, als hij het waagde, zich te verroeren, of een poging te doen, zich op zijn vijand te werpen.

Wat Cressy betreft, hij stond doodsbleek, over alle leden bevende, in zijn hoek, en scheen er geen oogenblik aan te denken, zich tegen het noodlot te verzetten.

Wat er gebeurd kon zijn begreep hij niet recht, maar dit was wel zeker, dat niemand het had kunnen verwachten.

Maar nu klonk beneden uit het huis een vaag gerucht....

Er werd met deuren geworpen, daarna klonken er haastige voetstappen, een kreet van woede, en tenslotte snel achtereen twee revolvershots.

Fox had een onwillekeurige beweging gemaakt, want hij begreep, dat de politie slaags was geraakt met Grocer en Westman, die zich nu reeds waarschijnlijk in handen der politie bevonden, maar dadelijk klonk weder de scherpe, bevelende stem van de verpleegster:

„Blijft waar gij zijt! Bij God, ik zal geen seconde aarzelen, u een kogel door den kop te schieten, als gij u nogmaals beweegt! En ik zou dan de overtuiging met mij dragen, dat ik de wereld had verlost van een ellendigen schurk, zooals er geen tweede bestaat!”

Nu kraakten de treden van de trap onder snel naderende voetstappen, en het volgend oogenblik werd de deur opengeworpen, en vier agenten, de revolver in de vuist, drongen het vertrek binnen.

Zij werden aangevoerd door een inspecteur, die

dadelijk den toestand overzag, en met een enkelen sprong bij Dr. Fox was.

Hij stak bliksemsnel de hand uit, en hield daarin den gitzwarten baard van den meester....

Nog gaf Fox het spel niet gewonnen.

Snel als de gedachte had hij een greep in zijn zak gedaan, en haalde zijn revolver te voorschijn.

Voor men het nog had kunnen beletten, had hij den trekker over gehaald.

Zwaar gewond stortte een agent ter aarde.

Maar voor Fox voor de tweede maal kon vuren, had Raffles op zijn beurt los gedrukt.

De kogel ging glad door de rechterhand van den bandiet, die met een schreeuw van woede en pijn zijn wapen liet vallen.

In een oogwenk hadden de agenten hem nu overmeesterd.

Fox werd geboeid, terwijl de inspecteur zich geheel alleen van Cressy meester maakte, die te versuft scheen, om ook maar een enkele beweging van verweer te maken.

Ook zijn polsen werden in de boeien gesloten.

Maar op het oogenblik, dat men Fox zou wegvoeren, die zwaar aan de wonde aan zijn hand bloedde, gilte hij op woesten toon:

„Gij neemt mij nu gevangen, maar zoudt gij uw bemoeiingen ook niet verder willen voortzetten, mijnheer de inspecteur, en u van die zoogenaamde verpleegster meester maken?”

„Houdt uw praatjes voor u, en ga rustig mede!” beval de inspecteur op koelen toon.

„Maer ik zeg u, dat die verpleegster in het geheel geen vrouw is!” brulde Fox, de oogen met bloed beloopt, schuim op de lippen. „Hij kan niemand anders zijn dan John Raffles! Probeer maar eens, of hij geen pruik draagt.”

De inspecteur haalde de wenkbrauwen hoog op, en keek de verpleegster vragend aan, blijkbaar niet goed wetend, wat te doen.

Hij wilde iets zeggen, toen de gewaande verpleegster hem voorkwam.

Zij bracht de hand naar het hoofd, en nam er een voortreffelijk nagemaakte pruik af.

De verpleegster was een man!

Het was John Raffles.

Glimlachend zeide hij, zich tot den inspecteur wendende:

„Gij zijt, mijnheer, dat ik u iedere moeite wil be-

sparen! Trouwens zou ook een zuigeling wel begrepen hebben, dat ik onmogelijk een werkelijke verpleegster kon zijn geweest! Daarvoor behoeft men werkelijk niet Dr. Fox te heeten! Wat echter de verklaring van dezen heer betreft, als zou ik John Raffles zijn, ik weet niet, wat hij daarmee wil zeggen!”

„Hij bedriegt u, hij leidt u om den tuin!” brulde Fox schuimbekkend van woede. „Ik durft zeggen, dat hij John Raffles is, ik heb er mijn redenen voor!”

Maar Raffles viel hem koeltjes in de rede en vervolgde, altijd tot den inspecteur gericht:

„Het valt mij wat moeilijk mijn geduld te bewaren bij het geschreeuw van dezen man, mijnheer! Ik wil u echter gaarne naar het politiebureau vergezellen, ik heb eenige uren tot mijn beschikking!”

De trekken van den inspecteur verhelderden, want hij had niet goed geweten, hoe hij in deze zaak moest handelen.

Als de gevangen bandiet inderdaad gelijk had, en die man in verpleegsterkleederen was John Raffles, dan schreef zijn plicht hem voor zich van hem meester te maken, want zijn uitlevering werd telkens door Engeland gevraagd, wanneer men er daarginds zeker van was, dat hij zich in de Vereenigde Staten moest ophouden.

Aan den anderen kant echter zou Fox, een door-trapte booswicht, deugdelijke bewijzen moeten bijbrengen voor zijn bewering.

Het was hem dus een ware opluchting, toen zijn onbekende helper hem zelf voorstelde, hem naar het bureau van politie te vergezellen.

Raffles had met groote zorgvuldigheid zijn pruik weer opgezet, en met de grootste verbazing namen de politiebeambten waar, dat daar nu opnieuw een vrouw stond, een vrouw met een ernstig, streng gelaat en hoekige vormen, maar dan toch in ieder geval een vrouw met echt vrouwelijke bewegingen, wijze van loopen en zelfs oogopslag.

„En ik zeg, dat alleen John Raffles op deze wijze een rol kan spelen!” kreet Fox nogmaals, half dol van woede bij de gedachte, dat zijn doodsvijand op het laatste oogenblik nog zou kunnen ontsnappen, terwijl hij zelf opnieuw naar de gevangnis zou moeten gaan!

Maar niemand luisterde meer naar hem en allen verlieten het vertrek.

Beneden wachtte de auto, een zeer groote, grijs

geschilderde wagen, Cressy en Fox werden naar binnen geduwd en in ontvangst genomen door twee andere agenten, die reeds Grocer en Westman bewaakten en ook Raffles stapte kalm in de auto, die makkelijk zestien personen kon bevatten.

Hij glimlachte en was blijkbaar volkomen gerust.

Op eenigen afstand, de deur zorgvuldig in het oog houdend, had hij Charly Brand en Henderson ontwaard.

De eerste was nog altijd vermomd als de eerwaardige geneesheer met zijn spierwitte lokken....

De dames-cigaret bij uitnemendheid
Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

Het huis van Cressy.

De tocht duurde niet lang, want reeds een kwartier later stond de auto stil voor een groot gebouw, het hoofdbureau van politie van de wijk.

De gevangenen moesten uitstappen en op raad van Raffles werden drie van de sluwste agenten aangewezen, alleen om Dr. Fox te bewaken.

Hij kende maar al te goed de vindingrijkheid van zijn tegenstander en hij was eerlijk genoeg om dit zelf te bekennen, dat ook Fox wel een middel zou kunnen vinden, zich van de gewone politieboeien te ontdoen.

Aanstands werden allen voor den hoofdcommissaris geleid, die telefonisch op de hoogte was gesteld.

Niet minder dan tien agenten moesten de uitgangen bewaken en alle voorzorgsmaatregelen werden genomen, opdat aan een ontvluchting niet te denken viel.

Zoodra allen in de bank der beschuldigten hadden plaats genomen, met uitzondering van Raffles evenwel, die een weinig terzijde was blijven staan, begon de hoofdcommissaris, terwijl hij zich tot Raffles wendde:

„Indien ik mij niet vergis, zijt gij degene, die de

arrestatie van deze mannen bewerkstelligd hebt?”

„Die ben ik, mijnheer,” antwoordde Raffles eenvoudig.

„Wilt gij ons uw naam en uw beroep mede deelen?”

„Ik ben een Engelsch detective in particulieren dienst, mijn naam is Jerome Bliss en ik wilde de premie verdienen, welke op de aanhouding van Fox is gesteld. Duizend Pond Sterling, dat is dus juist dezelfde prijs, die op de aanhouding van John Raffles is gesteld, en ook hem hoop ik nog wel eens in handen te krijgen!”

„Hij liegt! Laat u niet bedriegen!” schreeuwde Fox woedend van zijn bank overeind vliegend.

De hoofdcommissaris wierp hem een kouden blik toe en zeide:

„Ik verzoek u, niet te spreken, mijnheer, voor gij daartoe wordt uitgenoodigd. Aanstands kunt gij zeggen, wat gij te zeggen hebt!”

Trillend van haat en dritt nam Dr. Fox weder plaats, terwijl zijn groengrijze oogen kwaadaardig fonkelden.

De commissaris wendde zich opnieuw tot Raffles en vervolgde:

„Wilt gij ons mededeelen, hoe gij op het spoor van dezen man zijt gekomen?”

„Dat zou wellicht wat lang ophouden, mijnheer!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik wil echter wel trachten, het u in weinige woorden te verklaren.”

Hij wierp Fox een vluchtigen blik toe en begon:

„Ik had ontdekt, dat Fox in een of andere vermomming, waarschijnlijk als een schepeling, naar deze stad was overgestoken, met het doel, om er den strijd met Rattles aan te binden, wiens naam u natuurlijk niet onbekend zal zijn. Eveneens hadden mijne helpers mij de boodschap gebracht, dat Fox zich wilde bedienen van een zeer schoone vrouw om een trouwen vriend van John Raffles te verleiden tot verraad jegens Raffles. Daar ik de diensten van die vrouw zeer goed kon gebruiken, mengde ik mij in de zaak. Ik wist, dat zij zich de wraak van de bende op de hals had gehaald, omdat zij ongehoorzaam was geweest!”

„In welk opzicht?” vroeg de commissaris.

„Dat zal ik u aanstonds zeggen! Die vrouw meende te doen te hebben met een helper van Raffles, en het was de Groote Onbekende zelf! Haar hart sprak, zij gevoelde voor Raffles blijkbaar heel iets anders dan haat en afkeer, en de gevolgen zult gij u wel kunnen voorstellen! Zij leverde hem niet alleen over, zij waagde haar leven om hem te bevrijden!”

„En daarvoor heeft zij geboet!” gilte Fox, die zich niet langer kon inhouden. „Zij is dood, zij heeft zelfmoord gepleegd!”

Snel wendde Raffles het hoofd naar den schurk en een oogenblik was het, alsot hij iets wilde zeggen, maar hij vergenoegde zich met de schouders op te halen.

„Hoe was de naam van die vrouw?” vroeg de commissaris.

„Ik geloof niet dat ik gerechtigd ben, u haar naam te noemen!” antwoordde Raffles.

„Dan zal ik het doen!” schreeuwde Fox. „Zij heette Helen Felton! En haar naam zal onder mijn vrienden voor eeuwig geschandvlekt blijven!”

De commissaris had verbaasd opgezien bij het hooren van dezen naam, den naam van een zeer rijke, schoone en eenigszins exentrieke weduwe, die toegang had in de salons der upper ten.

Hij had haar persoonlijk zelfs eenige malen ontmoet ten huize van een der rijkste inwoners van New-York.

Daar Raffles gezwezen had, begreep de commissaris, dat Fox zooeven de waarheid moest hebben gesproken. en hij schudde mistroostig het hoofd.

Wanneer personen als Helen Felton deel uitmaakten van de Bende van het Kwade Oog, dan wachtte de politie zeker nog een zware strijd.

De commissaris had op zachten toon eenige woorden met zijn griffier gewisseld, die haastig eenige woorden op een stukje papier schreef en een agent met het briefje wegzond en hernam nu:

„Ga voort met uw mededeelingen, mijnheer!”

„Ik wist dat de vrouw, wier naam zooeven door dien bandiet genoemd is, in groot gevaar verkeerde, omdat zij Raffles terzijde had gestaan, en omdat ik wel begreep, dat zij voortaan een vijandin van de Bende zou zijn, zoo besloot ik, haar de beschermende hand boven het hoofd te houden! Wie kon zeggen, of zij mij geen zeer belangrijke inlichtingen zou kunnen geven, die het mij gemakkelijker zouden maken Fox in handen te krijgen! Ik begaf mij dus naar haar huis, vermomd als verpleegster, ik had natuurlijk evengoed een andere vermomming kunnen kiezen, maar daar vernam ik, dat het reeds te laat was, waarschijnlijk uit angst had zij de hand aan zich zelf geslagen, zij was reeds dood! Maar de twee mannen, die gij daar ziet zitten, en waarvan die eene, met het gelaat van een boosaardig schaap, als huisknecht bij haar in dienst was, meenden, dat zij met een collega te doen hadden, omdat ik hun het teeken gaf, zooals dat tusschen leden van het Kwaade Oog gebruikelijk is, en zonder zich te bedenken noemden zij mij de plek, waar Dr. Fox zich ophield.”

De commissaris hief even de hand op, wendde zich tot Grocer en vroeg:

„Heeft het zich inderdaad zoo toegedragen?”

Grocer knikte en antwoordde schor:

„Het is zoo! Hij deed zich voor als een verpleegster, en als lid van de Bende!”

„Ezel! Driewerf vervloekte ezel!” brulde Fox weer. „Ik zeg je, dat hij Raffles is!”

„Zwijg beklagde!” riep de commissaris op luiden toon. „Wanneer gij nog ééns durft spreken, voor het u gevraagd wordt, zal ik u aanstonds laten opsluiten!”

Lijkbleek ging Fox weder zitten, het hoofd tusschen de beide handen gesteund, terwijl Grocer verschrikt en met knippende oogen ter neer zat.

Glimlachend vervolgde Raffles:

„De rest is in een paar woorden verteld! Ik wist aanstonds mijn helpers te waarschuwen, die op hun beurt dadelijk hierheen telefoneerden, en ik wist mijn vertrek zoolang te rekken, totdat ik begreep, dat de politieauto ons zou kunnen volgen. Fox was in het huis van Cressy en gij zult wel niet gedacht hebben, dat ook deze heer een der werkzaamste leden was van de vreeselijke Bende van het Kwade Oog!”

„Neen, zoiets had ik zeker niet kunnen vermoeden!” mompelde de commissaris, terwijl hij Cressy, die totaal versuft scheen, een verachtelijken blik toewierp.

Daarop vervolgde hij, terwijl hij zich opnieuw tot Raffles wendde:

„Deze man houdt vol, mijnheer, dat gij John Raffles zijt. Mag ik weten, wat gij daartegen hebt in te brengen?”

„Wat zou ik daar tegen in 's hemels naam moeten inbrengen?” vroeg Raffles op onschuldigen toon. „Wat zoudt gij mij raden te doen, als hij zeide, dat ik President Wilson was?”

Het was een handig gestelde vraag, en de commissaris haalde dan ook glimlachend de schouders op en antwoordde:

„Ik geloof, dat ik zou zeggen, mijnheer, dat hij dit zou moeten bewijzen!”

Fox wrong machteloos de handen, want hij begreep, dat hem dit op het oogenblik zeer moeilijk was, zoo niet onmogelijk.

Maar Raffles had reeds bedaard de hand in den zak gestoken en er eenige papieren uitgehaald, welke hij aan den commissaris ter hand stelde.

„Zie hier mijn papieren, mijnheer!” kwam hij. „Dit is mijn aanstelling als particulier detective, dit is mijn pas, dit is mijn naamkaartje! Ik verzoek u, zich te overtuigen, dat ze echt zijn!”

De commissaris overtuigde er zich inderdaad van, maar hij vergat er bij op te merken, dat de stukken reeds vijf jaren oud waren en dat de data zeer behendig veranderd waren!

Het was inderdaad juist zoo lang geleden, dat Raffles deze stukken had weten te ontfutselen aan den particulieren detective Jerome Bliss!

De commissaris overhandigde hem de stukken weder en zeide op een toon, waarop bewondering en erkentelijkheid doorstraalden:

„Gij zijt vrij om te gaan waarheen gij wilt, mijnheer! Wij kunnen niets anders doen, dan ons leed-

wezen te kennen te geven, dat gij geen Amerikaan zijt en bijna zou ik geneigd zijn u de vraag te stellen, of gij niet in onzen dienst zoudt willen treden, al ware het slechts voor eenige maanden, tot dat wij de Bende van het Kwade Oog hebben uitgeroeid.”

„Ik zal tot mijn spijt op deze vereerende uitnoodiging afwijzend moeten antwoorden, mijnheer!” antwoordde Raffles met een buiging. „Toch zult gij mij steeds aan uw zijde vinden in den strijd tegen de Bende, en ik verzeker u, dat ik niet zal rusten, voor dat ik de identiteit van den Moloch heb ontdekt, den geheimzinnigen Chef, die de Bende bestuurt!”

„Dat eert u, mijnheer!” riep de commissaris uit, „en ik verlang niets liever dan u daarbij van dienst te zijn! Gij kunt over ons beschikken!”

„Ik houd u aan uw woord, mijnheer!” hernam Raffles op levendigen toon, „en ik vraag u aanstonds verlof, het huis van Cressy te mogen onderzoeken! Ik acht het bijna zeker, dat daar menigmaal belangrijke conferenties plaats hebben tusschen de luitnants van den Moloch en dat hij er zelf zeer waarschijnlijk ook herhaaldelijk komt, langs een geheimzinnigen, verborgen weg!”

„Ik geef u dat verlof, mijnheer!” antwoordde de commissaris. „Ik zal aanstonds een formulier voor u invullen, en gij kunt over zes agenten de beschikking krijgen!”

„Ik dank u mijnheer!” antwoordde Raffles eenvoudig.

En met een buiging verliet Raffles het vertrek, nagestaard door Fox, die een beroerte nabij was.

Raffles behoefde slechts enkele minuten te wachten op zijn formulier en op de zes stoere agenten, goed gewapend, die hem zouden vergezellen.

Hij monsterde de zes mannen met een tevreden gezicht en zeide goedkeurend:

„Gij lijkt mij flinke kerels te zijn! Des te beter, want wij moeten met iedere gebeurlijkheid rekening houden, het is niet onmogelijk, dat de arrestatie van Fox reeds ter oore is gekomen aan den Moloch, en dat er in het huis van Cressy papieren zijn, compromitterende stukken, welke de bandieten in veiligheid willen brengen, vóór zij ontdekt worden! Ik zal mij nu hier even ontdoen van mijn verpleegster-costuum, die vrouwenkleeren zouden mij kunnen hinderen!”

Raffles voegde de daad bij het woord en een

oogenblik later had hij de donkerblauwe japon afgelegd, waaronder hij zijn eigen kleederen had aangehouden.

Hij haalde een gummiboord uit een van zijn zakken, waaraan reeds een eenvoudig confectie dasje bevestigd was en deed het om met een snelheid, die de agenten verbaasd deed staan.

Hij had de vrouwenpruik reeds weder in zijn zak laten glijden en stond daar nu als een krachtig gebouwd sterk man, gereed voor den strijd.

Hij trad snel op het raam toe van de kleine wachtkamer, waar hij zich op dat oogenblik bevond en wenkte naar buiten, waar hij Charly en Henderson, die de auto gevolgd waren, zag staan.

De beide mannen kwamen aanstonds naderbij en bleven beneden bij de groote koetspoort wachten.

„Ik ben tot uw dienst vrienden!” zoo wendde Raffles zich weder tot de agenten en daarop daalden allen de trap af en begaven zich naar buiten.

Reeds was een kleinere auto besteld, die op hen stond te wachten.

Maar alvorens in te stappen, wendde Raffles zich op zachten toon tot Charly en vroeg:

„Heb je je nog kunnen overtuigen, hoe het met haar is?”

„Ja, ik ben nog even naar binnen kunnen gaan, nadat Grocer en Westman vertrokken waren. Zij is reeds uit haar schijndood ontwaakt!”

„Prachtig! Heb je haar medegedeeld, dat zij zich gereed moest houden om nog hedennacht te vertrekken?”

„Ja, en zij zal zorgen, dat zij reisvaardig is!”

„Het dienstmeisje?”

„Die heb ik met een goede fooi naar haar ouders gezonden!”

„Voortreffelijk! Stap dan met Henderson spoedig in, misschien zal ik je hulp wel noodig hebben!”

Wel eenigszins tot verwondering van de agenten namen ook Henderson en Charly plaats en Raffles gaf den chauffeur bevel tot op honderd meter van Cressy's huis te rijden.

Daar gekomen stapten allen uit en onmiddellijk werd het huis omsingeld, hetgeen gemakkelijk ging, daar het aan alle kanten door een tuin omringd was en geheel afgezonderd.

De bedienden bleken op twee na reeds allen het huis verlaten te hebben, daar zij er blijkbaar volstrekt niet op gesteld waren langer te vertoeven in

de woning van den gearresteerden bandiet, van wiens dubbelleven zij volstrekt geen besef hadden gehad.

Een der overgebleven bediende opende de deur en dadelijk begon Raffles hem te ondervragen.

De man had echter niets verdachts gezien of gehoord, van het oogenblik af dat zijn meester gevankelijk werd weggevoerd.

Nadat een paar agenten als posten waren uitgezet aan de voor- en achterzijde van het huis, drongen de anderen onder aanvoering van Raffles binnen en dadelijk werd met een grondig onderzoek van het huis een aanvang gemaakt.

De slaapkamer werd onderzocht, daarna de biljardzaal, de eetkamer, de bibliotheek, de woonkamer, zelfs de badkamer en tenslotte traden allen de werkkamer binnen, het vertrek, waar Raffles zich nog slechts weinige uren geleden bevonden had.

De Groote Onbekende liet zijn blik in het rondwaren en mompelde, half tot Charly Brand gewend:

„Het kan, dunkt mij niet anders, of dit huis moet een geheimen toegang hebben! Het is niet aan te nemen, dat men het zou kunnen wagen hier dikwijls bijeen te komen, want dan zouden de bedienden dit toch moeten merken! Maar voor wij naar dien ingang zoeken, zullen wij eens eerst dat zware bureau aan den tand voelen.”

Met deze woorden trad Raffles op het kostbare, ouderwetsche meubel toe.

Het was gesloten, maar dat was voor Raffles in het minst geen bezwaar!

En met eenige verbazing namen de agenten waar, dat hij slechts met behulp van een zeer eenvoudig instrumentje in een oogwenk de kap had geopend, en alle laden, voor zoo ver zij op slot waren.

Geholpen door Charly Brand begon Raffles haastig alle papieren, welke hij kon vinden, door te lezen en vervolgens op een hoop te werpen.

Maar reeds had hij alle laden doorzocht, zonder iets te vinden.

„Dan moet er een geheime bergplaats zijn!” zeide hij op zachten toon. „Wij zullen wel zien!”

Hij beklopte het bureau aan alle kanten en richtte zich plotseling weder op, terwijl hij uitriep:

„Die zijkant klinkt hol! Help mij eens om het geheele bovenstuk van de kap af te nemen!”

Nadat er verscheidene klampen waren losgemaakt en schroeven losgedraaid, tilden Raffles en Charly het geheele bovenstuk van de schrijftafel van de

kasten, waarop het rustte, en nu bleek het, dat Raffles zich niet bedrogen had, een van de zijwanden was dubbel en met behulp van een tot haak gebogen ijzerdraad, haalde Raffles er een dunne lederen portefeuille uit op, die eenige papieren bleek te bevatten.

Raffles las ze haastig door en liet ze met een tevreden gelaat in zijn zak glijden.

„Goede buit, mannen!” zoo wendde hij zich tot de agenten. „Het is een staatje van de opbrengst van verschillende diefstallen en beroovingen, ik vind er voorts de namen in van vele schatrijke inwoners van deze stad, die beroofd moest worden, of wier kinderen men moest ontvoeren, om hun een grooten losprijs af te zetten en verder de namen van heel wat benedeleden! En nu zullen wij eens zien, wat het verdere onderzoek oplevert!”

Met de grootste aandacht begon Raffles het vertrek te onderzoeken, en eindelijk stond hij stil voor de zware boekenkast.

Hij opende de deuren, nam een aantal boeken van zijn plaats, klopte tegen den achterwand van de kast en ging eindelijk languit op den vloer liggen, teneinde het stuk van den parketvloer te onderzoeken, waarop de kast geplaatst was.

„Ik zou wel eens willen weten, wat die naad hier beteekent!” zeide hij peinzend, terwijl hij naar Charly opkeek, die vol belangstelling toezag. „Zie eens, hoever zij doorloopt!”

Charly volgde de naad en deze bleek over de geheele breedte van het vertrek door den parketvloer te loopen, maar slechts aan één kant van de kast.

„Het lijkt wel, of dit stuk bewogen moet kunnen worden,” vervolgde Raffles nadenkend.

Hij stond op, betastte de kast aan allen zijden, ging weder naar het bureau, zocht daar eveneens vruchteloos naar een of ander uitsteeksel en tenslotte viel zijn blik op de met krullen versierde lijst van den grooten spiegel, die aan een der wanden hing. Hij ging er langzaam op toe, bij zich zelf mompelend:

„Een groote spiegel in de werkkamer van een man, dat is zeker iets merkwaardigs!”

Hij stond nu voor den spiegel en onderzocht de met krullen versierde lijst.

Wel vijf minuten zagen de anderen hem daar stilstaan, en toen stak hij eensklaps de hand uit en drukte op een kleine verhevenheid, half tusschen de krullen verscholen.

Dadelijk schoof de groote boekenkast terzijde, en de bovenkant van de lift werd zichtbaar.

Een paar agenten slaakten een kreet van verwondering, maar Raffles bleef zeer bedaard, hij had niet anders verwacht.

„Wij zullen eens zien, waarheen die lift ons brengt, mannen!” zeide Raffles opgewekt. „Neemt allen uw revolver ter hand! Als wij ons dicht tegen elkander dringen, is er ruimte voor vier man op het luik!”

Hij wenkte Charly en Henderson, koos één der agenten uit en vervolgde:

„Misschien komt de lift van zelf weder naar boven, wanneer wij zijn afgestapt, dan moeten er nog twee man volgen en de andere moet hier op wacht blijven.”

De vier mannen namen op het valluik plaats, dat dadelijk omlaag zakte, bijna zonder eenig gerucht te maken!”

En nauwelijks had het den bodem bereikt, of Raffles greep Charly bij den arm en fluisterde:

„Stil! Geen woord! Ik hoor gerucht in de gang!”

Inderdaad, in de verte klonk een zwak geluid als van langzaam naderende, voorzichtig tastende voetstappen.

„Maar als wij hier blijven onder in dezen nauwen put, dan zal men ons eenvoudig neerschieten!” fluisterde Charly terug.

„Je hebt gelijk, wij moeten weer naar boven trachten te komen! Zij zijn op weg naar de werkkamer! Waarschijnlijk weten zij nog niets van de arrestaties af!”

Raffles had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald en het schijnsel belichtte de vier wanden van den put.

Aanstonds had hij een kleinen glinsterenden hefboom ontdekt aan een der wanden van den put bevestigd.

Hij draaide het koperen voorwerp om en dadelijk steeg de lift weder geruischloos omhoog.

Het volgende oogenblik stonden de mannen weder in het vertrek en daar ging reeds een zeer zwakke elektrische bel over, ergens in het vertrek.

„Daarmede waarschuwen zij zeker, dat zij op komst zijn!” fluisterde Raffles. „Verberg u snel mannen, gij beiden terzijde van de kast, gij tweeën achter de gordijnen en gij James en Charly achter dat scherm! Ik vind wel een plaatsje achter het bureau. Zoodra zij boven zijn en het luik verlaten hebben moeten zij overmeesterd worden!”

Zoodra iedereen zijn post had ingenomen, drukte

Raffles op den knop in den spiegel, het luik zakte weder naar beneden en haastig nam hij zijn plaats achter het bureau weder in.

Nog geen tien seconden later traden er drie mannen het vertrek binnen, die op de teenen liepen en verbaasd bleven staan, toen zij niemand zagen.

Voor zij wisten wat er gebeurde, sprongen de agenten te voorschijn en daar er aan tegenstand niet te denken viel, werden de drie bandieten zonder strijd overmeesterd en geboeid.

Maar één hunner had een fellen kreet laten hooren, die daar beneden stellig moest zijn vernomen en duidelijk hoorde men de snelle voetstappen van een paar personen, die zich uit de voeten maakten.

Raffles monsterde de vangst.

De drie arrestanten behoorden waarschijnlijk allen tot het echte boevengilde, en geen hunner zag er uit

als de man, in staat een bende als die van Het Kwade Oog te besturen!

Teleurgesteld haalde Raffles de schouders op en bromde half voor zich heen:

„De Moloch is er stellig niet bij, het is jammer! Nu, dan blijft het voor een volgenden keer!”

En daarop wendde hij zich tot de agenten, en zeide:

„Breng die drie mannen dadelijk weg en neem ook die papieren van Cressy mede!”

De vier agenten verwijderden zich met de arrestanten, zeer verheugd over den uitslag van de onderneming en zoodra zij verdwenen waren, hernam Raffles:

„En nu zullen wij ons eens met onze schijndoode gaan bemoeien, vrienden! Wij zullen haar wegvoeren uit New-York, dan is zij veilig voor haar vijanden!”

De volgende aflevering (No. 364) bevat:

DE STRIJD TEGEN DR. FOX.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegeninzending van het bedrag per postwissel franco toezending

